

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΣΤ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1959 ΑΡΙΘ. 15

ΑΣ ΒΟΗΘΗΣΗ, ΗΔΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

Μετά πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐπιστημονικότητος σχεδιασθέντα καὶ συζητηθέντα ἐπαρκῶς, τόσον ἐκτὸς τῆς Βουλῆς ὅσον καὶ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, κατέστησαν νόμοι τοῦ Κράτους τὰ νέα ἐκπαιδευτικὰ νομοσχέδια.

*

Διὰ τούτων ἐπιχειρεῖται οὐσιαστικὴ ἀλλαγὴ καὶ μεταρρυθμίζονται βασικῶς καὶ ριζικῶς τὰ τῆς παιδείας μας. Οὐδεμίαν δὲ ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ ἐνέργεια αὕτη δὲν ὑπῆρξεν ἀπλῶς σκόπιμος· ἀλλ' ἀναγκαία καὶ ἐπιβεβλημένη. Διότι ἄνευ αὐτῆς καὶ χωρὶς τὸν συγχρονισμόν τῆς ἐκπαιδευσεώς μας, ὡδηγούμεθα, ἀδυσωπῆτως καὶ μοιραίως, εἰς ὅλους ἀπαράδεκτον τεχνικὴν καθυστέρησιν καὶ συνδρομῶς εἰς Ἐθνικὴν καχεξίαν καὶ παρακμήν.

*

Καὶ βεβαίως τοῦτο καὶ μόνον δὲν ἀρκεῖ. Διότι συνάρτησις ἀπαραίτητος εἰς τὴν στροφὴν αὐτὴν τῆς Παιδείας μας πρὸς τὸν τεχνικὸν καὶ ἐπαγγελματικὸν τομέα πρέπει νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἀναδιάρθρωσις τῆς χώρας. Χωρὶς αὐτὴν, πολὺ φοβούμεθα, ὅτι δὲν θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀπορρόφησις ὑπὸ τῆς φθισιώσεως σημερινῆς οἰκονομίας μας τῶν νέων αὐτῶν παραγωγικῶν καὶ δημιουργικῶν δυνάμεων. Καὶ ὅτι ἀπλῶς θὰ προστεθῇ νέα στρατιὰ ἀνέργων καὶ ὑποαπασχολουμένων, ἡ ὁποία θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν κομμουνισμόν νὰ συνεχίσῃ τὸ ἐπάρατον, ὑπονομευτικὸν καὶ ἀποσυνθετικὸν του ἔργον.

Ἄλλὰ καὶ ὡς πρὸς τοῦτο, εἶναι ἀπολύτως βέβαιον, ὅτι σοβαρωτάτη εἶναι ἡ καταβαλλομένη σήμερον προσπάθεια. Καί, παρ' ὅλους τοὺς σχετλιασμοὺς καὶ τὰς μεμπιμοιρίας, ἀναμφισβήτητον εἶναι, ὅτι διαρκῶς ἀνιούσα ἀποβαίνει ἡ παραγωγικὴ δραστηριότης τοῦ Ἔθνους μας.

Δὲν δυνάμεθα νὰ προμαντεύσωμεν ἀσφαλῶς ποία θὰ εἶναι ἡ θετικὴ ἀπόδοσις τῶν νέων νομοσχεδίων. Διότι διὰ μίαν πραγματικὴν καὶ ριζικὴν ἀλλαγὴν τῆς Παιδείας μας δὲν ἀρκοῦν βεβαίως αἱ ἀγαθαὶ προθέσεις καὶ οἱ ἀρτιοὶ νόμοι. Ἀλλὰ προσαπαιτοῦνται πρόγραμμα εὐρύτατον καὶ δαπάναι γενναῖαι. Διότι δι' αὐτῶν καὶ μόνον θὰ καταστῇ δυνατὸν καὶ διδάσκαλοι ἐνθουσιώδεις νὰ στρατολογηθοῦν, πὺν νὰ ἐνσταλάξουν δημιουργικὴν πνοὴν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν παιδιῶν καὶ βιβλία κατάλληλα καὶ συγχρονισμένα νὰ γραφοῦν καὶ σχολικὰ κτίρια ἄνετα καὶ χαροποιὰ νὰ οἰκοδομηθοῦν. Καὶ δυστυχῶς τὰς ἀναγκαιοτάτας αὐτὰς δαπάνας δὲν διαθέτει σήμερον τὸ Κράτος μας. Αἰσιοδοξοῦμεν ὅμως, ὅτι καὶ τοῦτο θὰ πραγματοποιηθῇ, κατανοουμένου πλήρως, ὅτι οὐδεμίαν δαπάνην εἶναι χρησιμωτέρα καὶ παραγωγικωτέρα ἀπὸ τὴν δαπάνην διὰ τὴν παιδείαν μας καὶ διὰ τὴν μορφωτικὴν ἐξύψωσιν τοῦ Ἔθνους μας. Καὶ σημαντικὴ εἶναι ἀληθῶς καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου πρόοδος.

*

Πρέπει ν' ἀποβῇ συνείδησις ὅλων μας, ὅτι ἡ νεολαία μας δὲν ἀποτελεῖ μόνον τὴν «χρυσὴν ἐλπίδα» τοῦ Ἔθνους, ὡς συνήθως λέγεται. Ἄλλ' αὐτὴν ταύτην τὴν κορηίδα του καὶ τὴν κλεῖδα τοῦ Παρόντος.

Καὶ ἐπανενθυμούμεθα τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὴν μεγάλην ὑποθήκην πρὸς τὸ Ἔθνος τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, ἔπειτα ἀπὸ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν.

— «Ἐχον—εἶπεν—οἱ μέλλοντες νὰ με διαδεχθοῦν τὸ μέγα κεφάλαιον τῆς Νεολαίας μας. Ἄς τὸ διαπλάσσουν καλῶς. Ἀ ὑ τ ὸ ἀ ξ ἰ ζ ε ι ὅ σ ο ν δ ἔ κ α ἐ π α ρ χ ἰ α ι. Μία ὁ μ α δ ἰ κ ἡ διάπλασις τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς ἀξίζει ὅ σ ο ν δ ἔ κ α ν ἰ κ α ι. Καὶ καμμία

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΕΤΑΒΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΙΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΝ

Γ'

Συμφώνως πρὸς τὸ Συνοδικῶς καθορισθὲν πρόγραμμα, ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Π. Πατριαρχικῷ Ναῷ τῇ Κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς, 21η π.μ.

Ἀφικόμενος ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου, τῇ συνοδείᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἰκονίου κ. Ἰακώβου καὶ τῆς Ἀκολουθίας Αὐτοῦ, τὴν 9ην πρωϊνὴν, ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πύλην τοῦ Πατριαρχείου ὑπὸ τοῦ Πρωτοσυγκελλεύοντος Σεβ. Μητροπολίτου Σελουκείας κ. Αἰμιλιανοῦ, τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἀγίας καὶ Ἱ. Συνόδου κ. Συμεῶν καὶ, τῶν κωδῶνων κρουομένων χαρμωδύνως, εἰσῆλθεν εἰς τὸν Νάρθηκα, ἐνθα περιβληθεὶς μανδύαν, ἐχώ-

ρησε πρὸς τὸν κυρίως Ναόν, ἠδύλογησε τὰ πλήθη καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸν Θρόνον.

Κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν, συλλειτουργοῦντας ἔσχε τοὺς Σεβασμ. Μητροπολίτας Χαλκηδόνος κ. Θωμᾶν, Δέρκων κ. Ἰάκωβον, Φιλίππων κ. Χρυσόστομον, Εἰρηνοπόλεως κ. Κωνσταντῖνον, Προικοννήσου κ. Φιλόθεον, Ἡλείας κ. Γερμανὸν καὶ τοὺς Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Φιλάρετον, Ὑπογραμματέα κ. Γαβριήλ, Τριτεύοντα κ. Καλλίνικον, Διάκονον τῆς Σειρᾶς κ. Παῦλον καὶ Ἱερολ. κ. Διονύσιον Μπαϊρακτάρην.

Ἐψαλαν οἱ Πατριαρχικοὶ Χοροὶ καὶ Ἱεροσπουδασταὶ Χάλκης.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν, ἡ Α. Μακαριότης προέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Πεντηκοστῆς, ἀναγνοὺς τὴν πρώτην εὐχὴν τῆς γονυκλισίας, τῆς δευτέρας ἀναγνώ-

προσάρτησις εἰς τὸ Κράτος δὲν εἶναι σημαντικωτέρα ἀπὸ τὴν προσάρτησιν τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς εἰς νέα ιδεώδη, πὸν θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐξορμήσωμεν ἄλλην μίαν φορὰν εἰς τὴν εἰρηρικὴν καὶ ἐκπολιτιστικὴν κατάκτησιν, κατὰ τὸ πρότυπον, πὸν μᾶς ἔδωκεν ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς...».

*

Καὶ εἶναι προφανές, ὅτι ὁ νέος καὶ δραστήριος ἐπὶ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς κ. Βογιατζῆς πρὸς τὴν ὁμαδικὴν αὐτὴν διάπλασιν τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς ἀπέβλεπεν, ἀγωνισθεὶς νὰ ἰσοζυγίσῃ τὴν κλασσικὴν λεγομένην μόρφωσιν πρὸς τὴν ἀπαραίτητον τεχνικὴν καὶ ἐπαγγελματικὴν κατάρτισιν.

Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ ὁμως νὰ τοῦ ὑπομνήσωμεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐγκλείει ἐντὸς του τρομερὰς δυνάμεις. Ὅχι μόνον δημοουργικὰς, ἀλλὰ καὶ καταστροφικὰς. Καὶ ὅτι αἱ συνέπειαι τῆς ἀναπτύξεως τῆς τεχνικῆς, ὡς πρὸς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν, εἶναι ἀντιφατικά. Καὶ ἐξαρτῶνται ἀπολύτως ἀπὸ τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν ἠθικὴν του κατάστασιν. Διότι εἶναι ἐνδεχόμενον ἡ τεχνικὴ, ἀποπτύουσα κάθε δισταγμὸν καὶ κάθε ἠθικὸν χαλινόν, νὰ καταλήξῃ καὶ εἰς μίαν παρανοικὴν καταστροφὴν τοῦ κόσμου. Καὶ ἡ αὐξουσα ὑλοποιήσις καὶ μηχανοποιήσις τῆς ζωῆς, ἐπιφέρουσα τὴν ὑπερίσχυσιν τῶν ὕλικῶν ἀξιών ἐπὶ τῶν πνευματικῶν, ν' ἀποσυνθέσῃ καὶ νὰ ἐξαρθρώσῃ τελι-

κῶς τὴν κοινωνίαν.

Καὶ ἰδοὺ ὁ ἐξώφθαλμος καὶ ἀπτὸς ἐντελῶς λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ τεχνικὴ κατάρτισις τοῦ ἀνθρώπου δέον νὰ συμβαδίξῃ ἀπαραιτήτως μὲ τὴν ἠθικὴν του βελτίωσιν. Καὶ ἡ ἀξαναομένη συνεχῶς κυριαρχία του ἐπὶ τῶν στοιχείων καὶ τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἐξυπηρετῇ τὸ ἀ γ α θ ὸ ν καὶ τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὄχι τὸ κακὸν καὶ τὸ ἔργον τοῦ Σατανᾶ. Τοῦτο δὲ εἶναι τὸ ἔργον καὶ ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας.

*

Ἄς βοηθήσῃ λοιπὸν ὁ εὐσεβὴς κ. Βογιατζῆς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας νὰ καταρδεύῃ, ὀλονὲν πλουσιώτερον, τὰς ψυχὰς τῶν νέων μας μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ, ἐπιλύων ἤδη καὶ τὸ οἰκονομικὸν πρόβλημα τοῦ κλήρου μας. Διότι μὲ τὴν ἀποτελεσματικὴν τῆς βοήθειαν, εἶναι βέβαιον, ὅτι γονιμώτερα θ' ἀποβοῦν τ' ἀποτελέσματα τῆς ἐπιχειρουμένης ἐκπαιδευτικῆς ἀλλαγῆς. Καὶ ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Ἔθνους, συνδεομένου περισσότερον πρὸς τὴν γῆν του καὶ τὰς νέας τεχνικὰς πραγματικότητας, θὰ προσανατολιζῆται πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ θὰ εὐρίσκη τὴν δύναμιν μᾶς συνεχοῦς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς τελειώσεώς της. Πράγμα, πὸν ἀποτελεῖ, ἄλλως τε, καὶ τὸν ἀληθῆ προορισμὸν πάσης ἐπιγείου δραστηριότητος.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Π Ε Ρ Ι Ν Ε Ω Κ Ο Ρ Ω Ν

Εἰς τὴν σύνταξιν τῆς περι νεωκόρων μικρᾶς ταύτης μελέτης ἤχθην ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ θεσμὸς οὗτος, ὃ ἐν χρήσει καὶ σήμερον ὑπάρχων εἰς τοὺς ἱεροὺς τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ναοὺς, ἔχει ἀρχαιοτάτην τὴν προέλευσιν καὶ τὴν καταγωγὴν. Ἦδη ἀπὸ τῆς παλαιότητας εἰδωλολατρικῆς παρ' ἡμῖν ἐποχῆς ἐμφανισθεὶς καὶ πάντοτε διατηρηθεὶς διὰ μέσου τῶν προχριστιανικῶν αἰώνων, κληρονομηθεὶς μετὰ ταῦτα καὶ εἰς τὸν Χριστιανικὸν ναόν, ὑπὸ νέαν ὁμῶς μορφήν, ἔχει πρὸς τούτοις ἀναφορὰν καὶ πρὸς τὴν Ἰουδαϊκὴν θρησκείαν καὶ λατρείαν, ἀφοῦ καὶ παρ' Ἑβραίοις ὑπῆρχον ναοὶ καὶ ἱερατεῖον καὶ λαμπρὰ ἑθρησκευτικὰ ἑορταὶ καὶ τελετουργικὰ διατάξεις ὑπέροχοι.

Διὰ μέσου δὲ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ ὁ θεσμὸς οὗτος τῶν νεωκόρων περικλείει ἀξιοσημείωτά τινα, τὰ ὁποῖα ἐπιχειρῶ νὰ παρουσιάσω, κατὰ τρόπον λίαν συνοπτικόν, εἰς τὴν παροῦσαν ἐργασίαν καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς κυρίως σκοπιᾶς. Τὸ θέμα ἀναπτύσσω ὑπὸ τὰς ἐξῆς παραγράφους: 1) Οἱ νεωκόροι παρ' ἀρχαίους Ἑλλησι. 2) Οἱ νεωκόροι παρ' Ἑβραίοις. 3) Οἱ νεωκό-

σθίσεις ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Φιλίππων καὶ τῆς τρίτης ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Ἡλείας.

Παρέστησαν ἐν τῷ Ἱ. Βήματι:

Ἡ Α. Παναγιώτης, οἱ Σεβ. Μητροπολίται Πριγκιπωννήσων, Θεοδωρουπόλεως, Αἴνου, Χαλδίας, Λαοδικείας, Νεοκαισαρείας, Σάρδεων, Ἰκονίου, Ροδοπόλεως καὶ Φιλαδελφείας, οἱ Θεοφ. Ἐπίσκοποι Θερωῶν κ. Χρυσόστομος καὶ ὁ ἐψηφισμένος Μιλήτου κ. Αἰμιλιανός, ἐν δὲ τῷ Σολέα οἱ Ἐντιμ. κ.κ. Ἰάσων Δρακούλης, Γ. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐνταῦθα, Δ. Ἡρακλείδης καὶ Ἐμ. Μεγαλοοικονόμου, Πρόξενος αὐτῆς, οἱ Ἐντιμότητα Βουλευταὶ Σταμπούλ κ. κ. Ἄλ. Χατζόπουλος καὶ Χρ. Ἰωαννίδης, οἱ Ἐντιμ. Ἀρχοντες Ὀφφικιάλοι τῶν Πατριαρχείων, οἱ Νομικοὶ Σύμβουλοι αὐτῶν, Καθηγηταί, Ἐπιστήμονες, ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ ἐμπορίου καὶ πλῆθος κόσμου, κατακλύσαντος τὸν Ἱ. Ναὸν καὶ τὴν αὐλὴν.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν, ὁ Μακ. ὠμίλησεν, ἐκφράσας τὴν χαρὰν αὐτοῦ διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην εἰς τὴν φιλόξενον Χώραν ἡμῶν καὶ εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Εἶτα ἐπὶ μίαν καὶ πλέον ὥραν διένειμε τὸ ἀντίδωρον.

Ἐξερχόμενος δὲ τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἐπευφημήθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ, συνοδεύσαντος αὐτὸν μέχρι τῆς ἀνωτάτης κλίμακος τοῦ Πατριαρχικοῦ Μεγάρου μετ' ἐκδηλώσεων πολλοῦ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης.

Εἰς τὸ ἀμέσως παρατεθὲν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, παρὰ τῆς Α.Θ. Παναγιότητος, γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, παρεκάθησαν μετ' αὐτῶν οἱ Σεβ. Μητροπολίται τοῦ Θρόνου, οἱ ἀκόλουθοι τῆς Α.Μ., ὁ Πρωτοσυγκελλεύων, ὁ Ἀρχιεπίγραμματεὺς, ὁ Μ. Ἐκκλησιαρχὴς, οἱ Πρόξενοι τῆς Ἑλλάδος, οἱ Βουλευταὶ Σταμπούλ, ὁ Ἐξάρχος τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ ὁ Ἀντιπρόσωπος τοῦ Σιναίου, οἱ Ἀρχοντες Ὀφφικιάλοι, οἱ Πρόεδροι τῶν Κ. Ἐφορειῶν, καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν Μειζόνων.

ροὶ τοῦ Χριστιανικοῦ ναοῦ. 4) Οἱ νεωκόροι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος.

1. Οἱ ΝΕΩΚΟΡΟΙ ΠΑΡ' ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙ

Ἡ λέξις νεωκόρος εἶναι σύνθετος ἐκ τῆς λέξεως ναός καὶ μάλιστα εἰς τὸν ἄττικόν αὐτῆς τύπον νεώς, ὁ ὁποῖος εἶναι σπάνιος παρὰ τοῖς Τραγικοῖς καὶ σημαίνει τὸ κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ «παρὰ τὸ ἐνναεῖν (=ἐνοικεῖν, κατοικεῖν) ἐν αὐτῷ τὸν θεόν», κατὰ τὴν πεπλανημένην ἰδέαν περὶ θεοῦ τὴν ὁποῖαν εἶχον οἱ εἰδωλολάτραι Ἑλληνας, καὶ ἐκ τῆς λέξεως κορέω, ἡ ὁποία σημαίνει σπείρω, σαρώνω, καθαίρω, καθαρίζω, ἀφαιρῶ, ἐρημῶνω. Λόγου χάριν ὁ Ὅμηρος εἰς τὴν Ὀδύσσειαν (Υ, 149) λέγει: «δῶμα κορήσατε ποιπνήσασαι», ἧτοι «κάμετε γρήγορα καὶ σαρώσατε τὸ δωμάτιον». Κατὰ τὰ Λεξικά, λοιπόν, τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης ὁ νεωκόρος (ναοκόρος) εἶναι ὁ φύλαξ τοῦ ναοῦ καὶ ὁ ἐπιμελητὴς αὐτοῦ. Πρῶτη σημασία τῆς λέξεως ταύτης εἶναι ὁ σαρώνων τὸν ναόν, τοῦ Σουΐδα ἐρμηνεύοντος τὴν λέξιν «ὁ τὸν νεῶν κοσμῶν... ἄλλ' οὐχὶ ὁ σαίρων».

Τὸ ρῆμα νεωκορέω σημαίνει εἶμαι νεωκόρος, ὑπηρετῶ. («Ἔστια... νεωκορεῖται ὑπὸ παρθένων»). Ἐχει ὁμῶς καὶ εἰρωνικὴν σημασίαν, προερχομένην ἐκ τῆς μνημονευθείσης λέξεως κορέω, ἡ ὁποία, ὡς προαναφέρθη, ἔχει καὶ τὴν ἔννοιαν ἀφαιρῶ, ἐρημῶνω. Κατὰ τὴν εἰρωνικὴν ταύτην σημασίαν ἡ λέξις νεωκορῶ σημαίνει καθαρίζω ἐντελῶς, σαρώνω, συλῶ, «ξεγυμνῶνω» τὸν ναόν! (Βλέπε περὶ τούτου εἰς τὴν Πλάτωνος Πολιτείαν, βιβλίον Θ', κεφάλαιον III, 574 D). Ἐχει δὲ καὶ μίαν ἄλλην σημασίαν τὸ ρῆμα νεωκορῶ. Σημαίνει τηρῶ καθαρὸν, τηρῶ ἀγνόν. Εἰς τὴν φράσιν λ.χ. τοῦ Λουκιανοῦ «νεωκορεῖν ἔρωτα» ἀντιστοιχεῖ ἡ σημερινὴ φράσις «τρέφειν ἔρωτα ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ (ὡς ἐντὸς ναοῦ)»¹. Τὸ ὑπόρρηγμα τῶν νεωκόρων ἐλέγετο νεωκορία, τὸ δὲ οἴκημα, ἔνθα οὗτοι διέμενον, νεωκόριον.

Πρὸς τούτοις ὁμῶς ἡ λέξις νεωκόρος, λαμβανομένη ὡς ἐπώνυμον, ἀπαντᾷ εἰς ἐπιγραφὰς καὶ νομίσματα Ἀσιατικῶν πόλεων κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ρωμαίων αυτοκρατόρων, ἵνα δι' αὐτῆς δηλωθῇ, ὅτι αἱ πόλεις αὗται ἱδρυσαν καὶ ἀφιέρωσαν ναὸν εἰς τὸν προστάτην αὐτῶν θεόν, τὸν πολιούχον ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος θεὸς ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι καὶ ὁ αὐτοκράτωρ, εἰς τὸν ὁποῖον τότε ἀπεδίδετο θεϊκὴ ἰδιότης καὶ ἀπενέμετο λατρεία ἀνάλογος πρὸς τὴν εἰς τὸν θεὸν ἀποδιδόμενην. Αὐτῆς τῆς ἐπωνυμικῆς σημασίας μαρτυρίαν ἔχομεν καὶ εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, καὶ συγκεκριμένως εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ιθ', 35, ἔνθα ἀναφέρονται ταῦτα: «... τίς ἐστὶν ἄνθρωπος ὃς οὐ γινώσκει τὴν Ἐφείων πόλιν νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Διοπετοῦς;» Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ πόλις Ἐφεσος εἶχεν ἀφιερωθῆ εἰς τὴν θεὰν Ἀρτέ-

1. Henry G. LiddeI — Robert Scott. Μέγα Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, εἰς τὰς λέξεις ναός, νεωκόρος, κορέω, νεωκορέω. — Ἰωαννοῦ Σταματάκου, Λεξικὸν Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης, Ἀθῆναι, σελ. 653. — Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης Α. Γαζῆ, τόμος Β', Ἀθῆναι 1839, σελ. 447 α.

μιδα, μόνον αὐτὴν ἐκεῖ ὡς πολιοῦχον λατρευομένην καὶ κατ' ἀκολουθίαν, ὡς νεωκόρος τῆς Ἀρτέμιδος, ἦτο φύλαξ καὶ προστάτης τοῦ ἐκεῖ ναοῦ καὶ τῆς ἐν αὐτῷ τελουμένης λατρείας, ἐνεκα τῆς προστασίας τῆς θεᾶς, τὴν ὁποῖαν αὐτὴ παρείχεν εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἐφέσου.

Ὁ νεωκόρος παρ' ἀρχαίους "Ἐλλησιν ἐθεωρεῖτο ἱερὸν πρόσωπον καὶ ἀπελάμβανεν οὐ τῆς τυχούσης τιμῆς, ὡς σχετιζόμενον πρὸς τὸν ναόν, τοῦ ὁποίου ἦτο ἀπαραίτητον πρόσωπον.

Ὁ Πλάτων εἰς τοὺς Νόμους αὐτοῦ (βιβλίον VI, κεφάλαιον VI καὶ VII 758E καὶ 759 A-B) ἀναγράφει ταῦτα: «...τῆς πόλεως αὐτῆς ὁδῶν καὶ οἰκήσεων καὶ οἰκοδομιῶν καὶ λιμένων καὶ ἀγορᾶς καὶ κρηνῶν καὶ δῆ καὶ τεμενῶν καὶ ἱερῶν καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἐπιμελητὰς δεῖ τινὰς ἀποδεδειγμένους εἶναι...». Καὶ περαιτέρω ἀναφέρει τοὺς ἐπιμελητὰς τούτους τῶν ἱερῶν, λέγων: «Λέγομεν δὴ τοῖς μὲν ἱεροῖς νεωκόρους τε καὶ ἱερέας καὶ ἱερεῖας δεῖν γίνεσθαι...», καὶ ἀμέσως κατωτέρω «...καταστατέον ἱερέας τε καὶ ἱερεῖας νεωκόρους γίνεσθαι τοῖς θεοῖς...».

Ὁ δὲ Ξενοφῶν εἰς τὴν Κύρου Ἀνάβασιν (βιβλίον Ε', κεφάλαιον Γ'6), ἀναφέρει τὸν νεωκόρον τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος Μεγάβυζον, ὅπερ ὄνομα εἶναι περσικόν, καὶ τὸ ὁποῖον ἔφερον ἅπαντες οἱ κατὰ καιροὺς νεωκόροι τῆς θεᾶς ταύτης.

Τὰ καθήκοντα τῶν νεωκόρων, εἰς τοὺς εἰδωλοατρικoὺς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ναοὺς, ἦσαν πρωτίστως ἡ καθαριότης τῶν ναῶν καὶ ἡ εὐπρέπεια αὐτῶν. Ἀλλὰ εἶχον εἰς τὴν φύλαξιν αὐτῶν, ὅπως καὶ σήμερον, τὰς κλείδας τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον ἦνοιγον καὶ ἔκλειον. Πρὸς τούτοις εἶχον τὴν ἐποπτεῖαν τῆς καθαριότητος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἰσῆρχοντο εἰς τὸν ναόν, καὶ ἀπηγόρευον τὴν εἴσοδον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπετρέπετο διὰ λόγους τελετουργικoὺς κ.λ.π. νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν ναόν. Εἰς τοὺς ναοὺς τοῦ Ἀσκληπιοῦ (θεοῦ τῆς ἰατρικῆς) οἱ νεωκόροι ἐτέλουν καὶ καθήκοντα βοηθῶν τῶν ἰατρῶν καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἱερέων, ὅταν οὗτοι ἠσχολοῦντο μὲ τὴν θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν, ὠνομάζοντο δὲ καὶ ζάκροιοι, καὶ ἔσβυνον τὰ φῶτα τῶν εἰς τὰ Ἀσκληπιεῖα λυχνιῶν. Ἀργότερον οἱ νεωκόροι ἀπέκτησαν ἔτι ὑψηλὴν θέσιν ἀναφορικῶς πρὸς τὰ καθήκοντα αὐτῶν. Συγκεκριμένως οἱ νεωκόροι εἰς τὴν Ἐφεσον, ὅπου ἡ Ἀρτεμις ἐλατρεύετο ὡς πολιοῦχος, κατὰ τὰ προαναφερθέντα, εἰσέπραττον ὡς ταμίαι τὰ χρήματα, ἅτινα κατετίθεντο ὑπὸ τῶν πιστῶν εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ ναοῦ. Ἦτο δηλαδὴ τὸ ἔργον αὐτῶν παράλληλον πρὸς τὸ ἔργον τῶν ἐκκλησιαστικῶν συμβούλων τῶν σημερινῶν Χριστιανικῶν ναῶν. Ἀλλὰ καὶ πράξεις ἀγοραπωλησίας ἀνελάμβανον οἱ νεωκόροι παρ' ἀρχαίους Ἐλλησι, ὡς λ.χ. εἰς τοὺς Δελφοὺς. Ἐκ τοῦ γεγονότος δὲ ὅτι ὀνόματα νεωκόρων ἀναγράφονται παρὰ τὰ ὀνόματα ἱερέων, συνάγεται τὸ συμπέρασμα, ὅτι διὰ τῶν νεωκόρων ἐγίνοντο τὰ ἀναθήματα καὶ αἱ προσφοραὶ τῶν πιστῶν εἰς τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων. Περαιτέρω ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 410 π.Χ. ὁ νεωκόρος τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Ἐφέσου ἐστάλη εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ὡς πρέσβυς θεωρός, δηλαδὴ ὡς πρεσβευτῆς τῆς Ἐφέσου εἰς τὴν Ὀλυμπίαν καὶ εἰδικώτερον εἰς τὸ μαντεῖον αὐτῆς, κατάδηλον καθίσταται,

ὅτι οἱ νεωκόροι ἀπετέλουν πλέον τιμητικὴν ἀρχὴν εἰς τὰς πόλεις. Βεβαίως καὶ πλοῦτον θὰ ἀπέκτων οἱ νεωκόροι, ὡς εἶναι ἐπόμενον, ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ νεωκόρος τῆς Χαλκίδος, κατὰ διασωθεῖσαν ἐπιγραφὴν, ἐξ ἰδίων ἴδρυσεν στοὰς καὶ ἀναπαυτήρια εἰς ἀνάμνησιν τῆς νεωκορίας αὐτοῦ καὶ τῆς νεωκορίας τῶν τέκνων αὐτοῦ, ἅτε κληρονομικῶς διαδεχθέντων τὸν πατέρα αὐτῶν ἐν τῇ νεωκορίᾳ. Τῶν νεωκόρων οὕτω πωρ ἀνηκόντων εἰς οἰκογενεῖας οὐχὶ τυχούσας ἀλλὰ μεγάλας, δὲν ἦτο δυνατὸν, φυσικῶ τῷ λόγῳ, νὰ ἀσχολῶνται οὗτοι περὶ τὴν καθαριότητα τῶν ναῶν ὡς ἄλλοτε, τῶν καθηκόντων τούτων ἀνατεθέντων πλέον εἰς τοὺς ὑποζάκροους ἢ ὑπονεωκόρους. Τοιουτοτρόπως οἱ προαχθέντες, οὕτως εἶπεῖν, νεωκόροι οὗτοι ὠνομάσθησαν ἀρχινεωκόροι ἢ ἀρχιζάκροιοι, καὶ ἐλάμβανον τιμητικὰ ἐπίθετα, ὡς «κράτιστος», «πρεσβύτατος». Σημειωτέον, πρὸς τούτοις, ὅτι οἱ νεωκόροι ὑπηρετοῦν εἰς τὸν ναόν ἐπὶ τι χρονικὸν ὄρισμένον διάστημα. Ἀλλὰ ὡς τιμητικοὶ τοῦ ναοῦ θεράποντες διωρίζοντο ἰσόβιοι².

Ὅταν περαιτέρω λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι πλήρες ἱερατεῖον ὑπῆρχε παρ' ἀρχαίους Ἐλλησι (ὁ ἱεροφάντης καὶ ἡ ἱεροφάντις, δαδοῦχος, ἱεροκήρυξ, ὁ ἐπὶ τῷ βωμῷ ἱερεὺς), θὰ ἀντιληφθῶμεν ὅτι ἐπόμενον ἦτο ἵνα καὶ πολλὰ ἱερατικά ἀξιώματα συνυπάρχωσι μετὰ τῶν ἀποτελούντων τὸ κυρίως ἱερατεῖον. Οὕτω λοιπὸν εἰς τὴν Ἐλευσίνα, ἐκτὸς τῶν προαναφερθέντων ἱερατικῶν βαθμῶν, ὑπῆρχον καὶ τὰ ἐξῆς ἀξιώματα: Ἡ ἱερεία τῆς Δήμητρος, οἱ σπονδοφόροι, ὁ ἱερεὺς παναγῆς, ἱερεῖαι παναγῆς, ὁ φαίδυνης, ὁ ἰακχαγωγός, ὁ ἱερεὺς θεοῦ καὶ θεᾶς Εὐβουλέως, ὁ νεωκόρος, ὁ ὑδρανός, ὁ λικνοφόρος, ὁ ἱεραύλης, ὑμνωδοὶ καὶ ὑμνήτριαι, ὁ πυρφόρος παῖς, ὁ παῖς ἄφ' ἐστίας, καὶ ὁ ἱερεὺς ἢ ἱερεία δαιριτίς.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἱερατικῶν ἀξιωμάτων, τὸ τοῦ φαίδυντοῦ, τὸ τοῦ πυρφόρου παιδός, τὸ τοῦ παιδὸς ἄφ' ἐστίας συμπίπτουσι πρὸς τὸ τοῦ νεωκόρου παρ' ἡμῖν, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τινὰ καθήκοντα αὐτοῦ. Ὁ φαίδυνης (φαιδρυντής) ἔργον εἶχε νὰ καθαρίζη τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν διὰ τοῦ ὀρθάπτου, ἦτοι συμπεπιεσμένων ἐρίων. Ὁ πυρφόρος παῖς, φέρων χλαμύδα καὶ στρόφιον, ἦτοι ταινίαν, διετῆρει τὸ πῦρ καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τοὺς βωμοὺς διὰ τὴν τέλεσιν τῶν μυστηρίων. Τέλος ὁ παῖς ἄφ' ἐστίας, ὁ ὁποῖος ἴσως εἶναι ὁ ἴδιος πρὸς τὸν πυρφόρον παῖδα, εἶχεν ὡς καθήκον νὰ προσεύχηται, χωρὶς νὰ εἶναι ἱερεὺς, ὑπὲρ πάντων, εἰς τὴν ἐστίαν τῆς πόλεως, ὅπου ἐφυλάσσετο ἄσβεστον τὸ πῦρ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐλάμβανον οἱ ἄποικοι τῆς πόλεως πρὸς δήλωσιν τοῦ ἱεροῦ δεσμοῦ τοῦ συνδέοντος αὐτοὺς πρὸς τὴν μητρόπολιν, ἄφ' ἧς ἀνεχώρησαν ἰδρύσαντες τὰς ἀποικίας αὐτῶν. Κατὰ τινὰς ὁ παῖς ἄφ' ἐστίας ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Ἀναγνώστην παρ' ἡμῖν, ὁ ὁποῖος ἀναγιγνώσκει τὴν Ἀποστολικὴν περικοπὴν, βοηθεῖ τοὺς ψάλτας, καὶ τὸν ἱερέα κατὰ τὴν περιφορὰν τῶν Ἁγίων κ.λ.π³.

2. Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Ἐγκυκλοπαίδεια, «Πυρσοῦ», τόμος ΙΗ', σελ. 248, στήλη β' καὶ γ'.

3. Δ. Ν. Γουδῆ, Τὰ μυστήρια τῆς Ἐλευσίνας, Ἀθήναι 1935, σελ. 115-126.

ΟΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΑΙ ΤΗΣ ΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Όνομασία.

Ἡ ὄνομασία «Θεραπευταὶ τῆς αὐτοκαλουμένης Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης» ἀποδίδεται ἐν τῇ παρουσίᾳ βραχεῖα μελέτη εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τῆς Μαρίας Μπαίηκερ Ἐντυ οἱ ὅποιοι καλοῦνται ἀνὰ τὸν κόσμον Χριστιανοὶ Ἐπιστήμονες (Christian Scientists) ἢ δὲ αἵρεσις τῶν «Χριστιανικῆ Ἐπιστήμη» (Christian Science). Οἱ ἐν λόγῳ αἵρετικοὶ συνηθίζουν νὰ ὀνομάζουσι τὰς ἑκασταχοῦ ομάδας τῶν «Ἐκκλησίας Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης» (Christian Science Churches) ἐν τῇ πραγματικότητι ὁμῶς, ὡς θὰ καταδειχθῇ ἐν τοῖς κατωτέρω, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσι οὔτε πρὸς τὴν ἐπιστήμην ὡς αὕτη νοεῖται ἐν τῇ συγχρόνῳ ἡμῶν ἐποχῇ, οὔτε πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς αὕτη νοεῖται παρὰ τῷ Ὁρθοδόξῳ, τῷ Παπικῷ, ἀλλ' ἐπὶ πλέον, καὶ παρὰ τῷ

Ὅπως ὁ φ α ι δ υ ν τ ῆ ς ἐκαθάριζε τὰ ἀγάλματα, οὕτω καὶ ὁ νεωκόρος ἔχει καθήκον νὰ καθαρῖζῃ πολλὰ τῶν ἀντικειμένων τῶν ἡμετέρων ναῶν, πλὴν τῶν ἱερῶν σκευῶν. Ὅπως δ' ὁ π υ ρ φ ὀ ρ ο ς π α ῖ ς, ἢ ὁ π α ῖ ς ἄ φ' ἔ σ τ ῖ α ς, εἶχον καθήκοντα ἀναγόμενα εἰς τὸ πῦρ τῶν βωμῶν, οὕτω πως καὶ ὁ παρ' ἡμῖν νεωκόρος, ὡς καὶ κατωτέρω θὰ ἀναφερθῇ, ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν λυχνοκαίαν καὶ λαμπαδοσυχίαν ἐντὸς τῶν Χριστιανικῶν ναῶν.

Ἀνάγκη ὁμῶς νὰ διασαφηθῇ ἐνταῦθα, ὅτι οὐδόλως εἶναι δάνεια τὰ ἀνωτέρω, ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς νεωκόρους τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἐκ τῶν ναῶν τῶν εἰδωλολατρῶν, ὅπως καὶ τινες ἄλλαι ἐξωτερικαὶ ὁμοιωτικῆς τελετουργικαὶ κ.λ.π. τῆς λατρείας τῆς ἡμέτερας Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ζητήματος τούτου, ὡς γνωστὸν, λυθέντος καὶ ἐπιστημονικῶς διαλευκανθέντος ἤδη.

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο τὰ ἐξῆς ἀξιοπρόσεκτα παρατηρεῖ ὁ ἄλλοτε διατελέσας καθηγητὴς τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καὶ τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ Π. Ρομπότης, εἰς τὴν «Χριστιανικὴν Λειτουργικὴν» αὐτοῦ (Ἀθῆναι 1869, σελίδες 143-145): «Πολλοὶ-λέγει- βλέποντες πολλὰς ὁμοιότητας τῆς Χριστιανικῆς Λειτουργίας πρὸς τὰς τελετὰς τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἐθνικῶν, ἀλλ' ἀγνοοῦντες ὅλως τὰ τελούμενα, ἀποφαίνονται μετὰ πολλῆς εὐκολίας, ἔστιν ὅτι δὲ καὶ μετὰ βλασφημίου γλώσσης, ὅτι τὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ ἐπανάληψις τῶν Ἰουδαϊκῶν καὶ Ἐθνικῶν τελετῶν, καὶ οὕτω νομίζουσιν ὅτι καταβιβάζεται τὸ ἀξίωμα τῶν Χριστιανικῶν τελετῶν.

Εἶναι ἀληθές ὅτι τῆς Συναγωγῆς ἢ τάξης, αἱ ὧραι τῆς προσευχῆς, αἱ ἑορταὶ καὶ τινὰ ἄλλα ἐκ τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, τοῦ προδρόμου τῆς χάριτος, συνετέλεσαν οὐκ ὀλίγον εἰς μὀρφωσιν μάλιστα τῆς λεγομένης λειτουργίας τῶν Κατηχομένων. Ἀληθές καὶ τοῦτο, ὅτι οἱ ναοὶ τῶν Ἐθνικῶν μετεβλήθησαν εἰς Χριστιανικοὺς, ἅμα δὲ καὶ τινες ἑορταί: ὅτι πολλαὶ καὶ τελεταὶ καὶ ἔθιμα κοινὰ εἰς πᾶν θρησκεῦμα ἐτηρήθησαν, οἷον ἀνάστασις χειρῶν, προσκυνήσεις, πομπαί, ἀνάδειξις ἱερῶν βιβλίων, ψαλμωδία καὶ εἴ τι τοιοῦτο.

Προτεσταντικῷ κόσμῳ. Ἡ λέξις «Ἐπιστήμη» (Science) ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς «γνώσεως», ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τῆς Μαρίας Μπαίηκερ Ἐντυ εἰς τὸ ὑπ' αὐτῆς συγγραφέν τῷ 1875 σύγγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐπιστήμη καὶ Ὑγεία μετὰ τῆς κλειδὸς τῶν Γραφῶν». (Science and healthwith the key of the Scriptures). Ἐδόθη δὲ ὡσαύτως εἰς τὸ ὄργανον τῆς αἵρέσεως, τὴν ἡμερησίαν ἐφημερίδα, ἣτις ὀνομάσθη «Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης Ἐπιμελητῆς» (Christian Science Monitor).

Ἡ ὄνομασία «Χριστιανικῆ Ἐπιστήμη» ἤκιστα ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς αἵρέσεως, ἐπεὶδὴ οἱ ὁπαδοὶ αὐτῆς ὀνομαζόμενοι ἐπιστήμονες, δὲν συμβαίνει νὰ εἶναι οὐδὲ ἐπιστήμονες ἀλλ' οὐδὲ κἄν Χριστιανοί, κατὰ δὲ τὸν ἀσχοληθέντα μὲ τὰς ἐν τοῖς κόλ-

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ διαίρεσις τῶν χριστιανῶν εἰς Κατηχομένους, πιστοὺς καὶ κληρικοὺς καὶ αἱ ἐν κρυπτῷ τελεσιουργαὶ τῶν Μυστηρίων προῆλθον κατὰ μίμησιν τῶν Ἐλευσινίων. Διότι οὐ μόνον ἠδύναντο νὰ προέλθωσιν ἐκ τῶν ἀναγκῶν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας (ὡς ἕκαστος ὁ καὶ ἐλαχίστην γνῶσιν τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας ἔχων ἐννοεῖ), ἀλλὰ καὶ γινώσκομεν ἐκ τῶν Ἀπολογητῶν καὶ συγγραφέων τῶν πρώτων ἑκατονταετηρίδων, ὅπόσον ἐβδελύσσοντο οἱ ἀρχαῖοι χριστιανοὶ τὰ τῆς εἰδωλολατρίας καὶ μάλιστα τὰ Ἐλευσίνια, ἅτινα εἶχον καταστήσει τότε καταγῶγια πάσης ἀκολασίας. Μόλις δὲ ἀφοῦ συνετρίβη ἡ δύναμις τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἐθνικῶν, ἀκινδύνως ἐμιμοῦντο πολλὰ, ἀλλ' ὅσα σύμφωνα εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Μετὰ τὰ εἰρημένα σημειωτέον καὶ τάδε. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐξάγει, κατὰ τὸ λόγιον τοῦ Σωτῆρος, καινὰ καὶ παλαιά. Τὸ νὰ εἶναι τι παλαιὸν δὲν εἶναι καὶ μεμπτόν διότι τότε ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀποτρόπαιος ἢ παλαιγενεστάτη καὶ τοῖς πᾶσι τιμιωτάτη ἀλήθεια. Πρὸς τοῦτοισι τὸ ἀποκαλύπτειν τὴν κεφαλὴν λ.χ. ἐνώπιον τοῦ βασιλέως σεβασμοῦ ἔνεκα, δὲν ἐμποδίζει νὰ πράξη τις τὸ αὐτὸ καὶ ἐνώπιον ἄλλων, εἴτε ἴσων, εἴτε μὴ· διότι ἡ μετὰ τοῦ σχήματος συνδεομένη ἔννοια ποιεῖται τὴν διάκρισιν τοῦ σεβασμοῦ· διὰ τοῦτο ἀποκαλύπτοντες ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τὴν κεφαλὴν λατρεύομεν αὐτῷ, ἐνῶ τὸ αὐτὸ ποιοῦντες ἐνώπιον ἄλλων τιμῶμεν μόνον αὐτούς. Διὰ τί λοιπὸν νὰ μὴ παραλάβῃ καὶ ὁ Χριστιανισμὸς τὰ τοιαῦτα σχήματα, ἀφοῦ διὰ τῆς συνδεομένης ἐννοίας προσλαμβάνει ἄλλην σημασίαν τὸ σχῆμα; Δὲν εἶναι τοῦτο καινὸν καὶ παλαιὸν ἅμα; Καὶ ὄντως ὁ Χριστιανισμὸς πάντα τὰ παλαιὰ ἐξήνεγκε καινῶς· διότι πάντα καθηγίασε τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῶσα μόνον παρέλαβεν, ὅσα πρέποντα Θεῷ ἀληθινῶ· πολλὰ δὲ καὶ ὅλως καινὰ ἐν αὐτῷ.

Πρὸς τοῦτοισι ἀπεσκορακίσθησαν ἀπὸ τῆς Χριστιανικῆς λατρείας ἢ Ἰουδαϊκῆ στενοχωρία καὶ δεισιδαιμονία καὶ τὸ ξηρὸν γράμμα, ὅπερ κτείνει καὶ οὐ ζωοποιεῖ... Πάντα τὰ βδελύγματα τῶν ἐθνῶν ἀποδιοπομπεῖται ἢ Χριστιανικῆ εὐσέβεια, καὶ ἀντι κενῶν τελετῶν εἰσήγαγε θεοπρεπεῖς καὶ ἁγιαστικὰς».

(Συνεχίζεται) † Ὁ Θαυμακοῦ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ποις του Προτεσταντισμού αναπτυχθείσας διαφόρους παραφυάδας και γράψαντα και περί της καλουμένης Χριστιανικής 'Επιστήμης, K. N. Ross, «οὐδεμία ἐπιστήμη θὰ ἦτο δυνατόν νά ὑπάρξη τόσον χονδροειδῶς ἀντιεπιστημονική, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς ὁποίας οὐδέν τὸ Χριστιανικὸν ὑπάρχει».

Ἐν τῇ ἀνά χείρας μελέτῃ χρησιμοποιεῖται διὰ τούτων ἐν λόγῳ αἰρετικούς ἢ ὀνομασία «Θεραπευταὶ τῆς καλουμένης Χριστιανικῆς 'Επιστήμης», πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως διατηρηθῇ ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸ παγκοσμίως ἐπικρατήσαν ὄνομα τῆς αἵρέσεως ὡς «Χριστιανικῆς 'Επιστήμης», ἀφ' ἑτέρου δέ, ὅπως προσδιορισθῇ διὰ τῆς προσθήκης τῆς ὀνομασίας «Θεραπευταί», ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῶν ὁπαδῶν αὐτῆς καὶ ἡ μοναδικὴ τῶν ἀπασχολήσεως, ἅτινα παρουσιάζονται ὡς προσπάθεια καὶ ἐνέργεια πρὸς θεραπείαν πάσης νόσου καὶ ἀσθενείας ἀνεξαιρέτως,

Ἱστορία.

Ἡ καλουμένη ἢ ἐπὶ τὸ ὀρθότερον αὐτοκαλουμένη «Χριστιανικὴ 'Επιστήμη» εἶναι νέα Προτεσταντικὴ παραφυάς ἀποτελοῦσα αἵρεσιν ἐν τῷ Προτεσταντισμῷ καὶ φέρουσα ἐν ἑαυτῇ λίαν ἐκδηλὰ τὰ ἴχνη τῆς ἰδρυτρίας αὐτῆς Μαρίας Μπαϊήκερ Ἐντυ. (Mary Baker Eddy). Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀνευ γνώσεως τοῦ βίου αὐτῆς, καθίσταται δύσκολος ἡ κατανόησις τῆς ὁμάδος τῶν ἐν λόγῳ αἰρετικῶν.

Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος Μαρία Μπαϊήκερ Ἐντυ ἐγενήθη τῷ 1821 εἰς τὴν πόλιν «Μπόου (Bow) τῆς Νέας Χαμσαίαρ ἐν Ἀμερικῇ. Οἱ γονεῖς τῆς ἦσαν ἀγρόται καὶ πιστὰ μέλη, μιᾶς προσκλιούσης εἰς ἀκρότητα ὁμολογίας, τῆς τῶν Κονγκρεγκασιοναλιστῶν. Ἡ ἀπολύτως σύμφωνος πρὸς τὰς ἀκρας Καλβινιστικὰς ἀρχὰς ζωῆς τῆς, ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τῆς, ἔφερον ἀργότερον ἀντιδράσεις εἰς τὴν ψυχὴν τῆς, καθὼς ἐπίσης καὶ αἱ Καλβινιστικαὶ ἀπόψεις ὅτι αἱ θλίψεις καὶ αἱ δοκιμασίαι εἶναι ἀπολύτως ἀναπόφευκτοι, στέλλονται δὲ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν πνευματικὴν ἐνδυνάμωσιν τῶν τέκνων του. Ἡ ἰδία ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας μέχρις αὐτῆς τῶν δέκα ὀκτῶ ἐτῶν ὑπέφερον ἐκ σοβαρᾶς μορφῆς νευρασθενείας. Ἡ ἐγγαμος ζωὴ τῆς ἀκολούθως οὐδόλως ὑπῆρξεν εὐτυχής. Ὁ πρῶτος σύζυγός τῆς, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀπέκτησεν ἀσθενικὸν τέκνον, ἦτο ὡς καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς τραχύτατος τὸν χαρακτήρα καὶ ἀπέθανε λίαν ἐνωρὶς ἐκ κιτρίνου πυρετοῦ. Ὁ δεῦτερος σύζυγός τῆς ὀνομαζόμενος Δανιὴλ Πάτερσον συχνὰ ἐγκατέλειπεν αὐτὴν μετὰ τοῦ τέκνου τῆς, συνήθως ἀσθενοῦσαν, καὶ διῆγε βίον ἀνήθικον. Τὸ ἐπώνυμον Ἐντυ (Eddy) τὸ ὀφείλει εἰς τὸν τρίτον σύζυγόν τῆς τὸν Γιλβέρτον Ἐντυ, τὸν ὁποῖον συνεζεύχθη τῷ 1877, μετὰ τὴν διάζευξιν τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἐκ τοῦ προτέρου, ἦτοι τοῦ δευτέρου συζύγου τῆς. Ἡ ὑγεία τῆς ἐν λόγῳ Κυρίας Ἐντυ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου γάμου τῆς, ὑπῆρξε κακίστη, ἔπαθε δὲ κάποτε, κατὰ τὸ ἐν λόγῳ διάστημα, τοσαύτην ἐξάντλησιν ὥστε ἐπὶ πολὺ χρονικὸν διάστημα, ἐκ τῆς αἰτίας αὐτῆς, ἦτο κλινῆρης καὶ σχεδὸν παράλυτος. Ὁ δεῦτερος σύζυγός τῆς Πάτερσον, ἀσκῶν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὀδοντιάτρου τὴν ἔφερον εἰς ἐπαφὴν μετὰ τινος θεραπευτοῦ, γνωστοῦ διὰ τὰς θεραπείας του εἰς τὴν Νέαν Ἀγγλίαν καὶ ὀνομαζόμενου Φινέες Π.

Κουίμπυ (Quimby). Ὁ ἐν λόγῳ θεραπευτὴς ἐξήσκει ἐπίδρασιν διὰ προσωπικοῦ μαγνητισμοῦ εἰς τοὺς καταφεύγοντας πρὸς αὐτόν, ἐξήσκησεν δὲ μεγάλην ἐπίδρασιν καὶ ἐπὶ τῆς ἀσθενούσης Μαρίας Ἐντυ, φερούσης τότε τὸ ἐπώνυμον Πάτερσον.

Ἡ γνωριμία αὐτῆς μετὰ τοῦ Κουίμπυ καὶ αἱ ἐπανειλημμένα μεταβάσεις αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν τοῦ Πόρτλαντ, ὑπῆρξαν σημαντικὰ γεγονότα διὰ τὴν Κυρίαν Πάτερσον, διότι ἐκ τῆς γνωριμίας αὐτῆς καὶ τῆς ἐπαφῆς χρονολογεῖται ἡ ἀπασχολήσις τῆς μετὰ τὴν ὀνομαζομένην ὑπὸ τοῦ Κουίμπυ «Πνευματικὴν Θεραπείαν», ἣτις παραδόξως, ὠνομάσθη τελικῶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου «Χριστιανικὴ ἐπιστήμη», παρὰ τὸ γεγονός ὅτι οὗτος εἶχε ἀπαρνηθῆ τὸν Χριστιανισμὸν καὶ εἶχε καταλήξει νὰ εἶναι ἄθεος.

Ἡ ὀνομαζομένη ὑπὸ τοῦ Κουίμπυ «Πνευματικὴ Θεραπεία» ἦτο ἀπλή θεραπευτικὴ μέθοδος, καθ' ἣν οὗτος δι' ὑπνωτισμοῦ προσεπάθει νὰ ἀνακαλύπτῃ τὴν αἰτίαν τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν, εἰς περιπτώσεις δὲ καθ' ὅσας αἱ αἰτίαι αὐταὶ ἦσαν ψυχολογικαὶ ἢ φανταστικαί, κατεβάλλετο προσπάθεια καὶ ἐδημιουργεῖτο διὰ τὸν ἀσθενῆ κλίμα πεποιθήσεως διὰ τὴν θεραπείαν του, εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὴ αὐτὴ ἢ φύσις καὶ ἡ φυσικὴ πρὸς τὴν ἀσθένειαν ἀντίδρασις τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου, διενήργουν ἐνίοτε εὐεργετικῶς, ὥστε νὰ ἐπιστέφεται ἡ ὅλη προσπάθεια μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ποθομένης θεραπείας.

Ὁ Κουίμπυ ὡς ἦδη ἐλέχθη ἦτο ἄπιστος καὶ ἦτο ὁπαδὸς τοῦ Μεσμερισμοῦ, ἦτοι παρεδέχετο τὴν θεωρίαν περὶ ὑπάρξεως ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ, καθ' ἣν τὰ σώματα περιβάλλονται ὑπὸ αὐλοῦ τινος ρευστοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχει μαγνητικὰς ιδιότητας καὶ καθίσταται φορεὺς, ρέον μετὰ ταχύτητος ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα, διαφόρων ἐπιδράσεων καὶ ἀντανακλάσεων ἐκ προσώπου εἰς πρόσωπον, ἀλλὰ ἐπὶ πλεον καὶ ἐκ τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης κ.λ.π., εἰς διάφορα ἄτομα.

Ὁ Κουίμπυ δὲν ἐχρησιμοποιοῦσε διὰ τοὺς ἀσθενεῖς του φάρμακα, θεώρει δὲ τὴν ἀσθένειαν ὡς ὑπαρξιν ἐσφαλμένου τινός, ἢ διόρθωσις τοῦ ὁποίου, ὁμοῦ μετὰ διαφόρων ἐπιδράσεων, εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐξάλειψιν τῆς ἀσθενείας, ἦτοι τὴν θεραπείαν. Ὅμως παρὰ τὰς ἐπιτευχθείσας ὑπὸ τοῦ Κουίμπυ θεραπείας ψυχο-νευρωτικῶν ἀτόμων ὑποστάντων ὑποβολὴν καὶ θεραπείαν, ὁ Κουίμπυ ἀπέθανε τῷ 1866 ἐξ ἔλκους στομάχου.

Ἡ Μαρία Ἐντυ ὀφείλει τὴν τε θεραπείαν καὶ τὰς γνώσεις τῆς εἰς τὸν Κουίμπυ περὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς μεθόδου τοῦ ὁποίου ἐπὶ δύο ὀλόκληρα ἔτη (1862-1864) ἔδιδε διαλέξεις. Παραδόξως ὁμοῦ καὶ ψευδῶς, μετὰ τὸν θάνατόν του, διεκήρυξεν ὅτι αὐτὴ δὲν ἐμιμήθη τὸν Κουίμπυ καὶ τὸ σύστημά του, ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνος ἐμιμήθη αὐτήν, ἣτις ἔλαβε δῆθεν τὴν διδασκαλίαν τῶν θεραπειῶν ἐκ θείας ἀποκαλύψεως, ὡς διεκήρυξεν εἰς τὸ βιβλίον τῆς «Ἐπιστήμη καὶ Ὑγεία κ.λ.π.», γράψασα ὅτι «ἡ ἐπιστήμη ἢ ὁποία περιέχεται εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ δὲν εἶναι διδασκαλία ἀνθρωπίνης γραφίδος ἢ ἀνθρωπίνης γλώσσης».

Ἡ δρᾶσις τῆς ὡς ἰδρυτρίσ τῆς αὐτοκαλουμένης «Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης» ἤρχισε κυρίως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κουίμπυ, ἦτοι τῷ 1866, ἐκ τοῦ ἔτους δ

αὐτοῦ χρονολογεῖται ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τῆς Ἔντυ ἢ ὑπαρξίς τῆς ἐν λόγῳ αἰρέσεως. Ἡ δρᾶσις τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Κυρίας Μαρίας Ἔντυ ἤρchiσε διὰ διαλέξεων ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς «θεραπείας διὰ τῆς πίστεως» καὶ δι' ἐφαρμογῆς τῶν ἐν λόγῳ θεραπειῶν διὰ τῆς πίστεως, ἐπὶ διαφόρων ἀσθενῶν. Τῷ 1875 συνέγραψε τὸ μνημονευθὲν ἤδη βιβλίον «Ἐπιστήμη καὶ Ὑγεία μετὰ τῆς κλειδῶς τῶν Γραφῶν», τὸ ὁποῖον ὁ τρίτος σύζυγός της, πράκτωρ ραπτομηχανῶν, διέδωκεν εὐρύτατα, χρησιμοποιοῦσας τὴν ἰδίαν μέθοδον διὰ τῆς ὁποίας διέδιδε τὰς ραπτομηχανάς. Τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον προσεῖλκυσε ὀπαδοὺς, μετὰ τινὰς δὲ ἐκδόσεις αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν διαλέξεων τῆς Κυρίας Ἔντυ, ἐδημιουργήθησαν εἰς Βόρειον Ἀμερικὴν 660 ὁμάδες, αἵτινες αὐτοεκαλοῦντο Ἐκκλησίαι καὶ ἀνεγνώριζον τὴν Ἔντυ ὡς ἀρχηγόν των. Ἡ ἐν λόγῳ ἀρχηγὸς τῆς αἰρέσεως ἴδρυσε ἀκολούθως σχολεῖον, ὀνομασθὲν «Κολλέγιον τῆς Μεταφυσικῆς», μίαν ὀργάνωσιν ἔχουσαν διακλαδώσεις εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ τὴν προμνημονευθῆσαν ἡμερησίαν ἐφημερίδα «Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης Ἐπιμελητῆς». Αἱ ἐπιτυχίαι τῆς Μαρίας Μπαίηκερ Πάτερσον Ἔντυ ὀφείλονται εἰς τὰς φυσικὰς αὐτῆς διοικητικὰς ἱκανότητας, εἰς τὸν τρίτον σύζυγον τῆς Γιλβέρτον Ἔντυ, ὁ ὁποῖος διέδωκεν ἐμπορικῶς τὰ βιβλία αὐτῆς ἄτινα ἀπέφερον εἰς τὸ ζεῦγος τεράστια χρηματικά ποσά, εἰς τὸ ὅτι ἀπηυθύνετο πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ἀπογοητευμένους, τοὺς ἀηλιτισμένους τῆς κοινωνίας, τοὺς ὁποῖους ἐκάλει δι' ἐλπίδος, εἰς τὴν ὑγείαν, εἰς τὴν ἐπιτυχίαν, εἰς τὴν ἀνασυγκρότησιν, τέλος εἰς τὸ ὅτι κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Κουίμπυ ὁ ὁποῖος ἦτο ἄθρησκος θεραπευτὴς καὶ ἄπιστος, ἡ Ἔντυ ἐδίδασκε γενικῶς, ὅτι αἱ ἀσθένειαι δὲν εἶναι εἰς οὐδεμίαν περιπτώσιν ἀποτέλεσμα τιμωρίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ὅτι εἶναι πάντοτε ἀποτέλεσμα δυσαρμονίας, ὑφισταμένης μετὰ ψυχῆς καὶ σώματος, ἢ νοῦ καὶ σώματος ἢ μετὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, καὶ ἀπέβλεπε ὅπως ἐμπνεύσει τὴν πίστιν τῶν ἀσθενῶν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τὴν θεραπείαν των, ἥτις ἀναπτέρωσις τῆς πίστεως ἔφερεν οὐχὶ σπανίως εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα καὶ δι' εἰς περιπτώσεις ψυχονευρώσεων, ὑποχονδριῶν, συμπλεγμάτων, ψυχικῶν τραυμάτων κ.λ.π.

Ἄλλὰ προσωπικῶς ἡ Κυρία Ἔντυ παρὰ τὰς ἐπαγγελματιάζουσας, ὡς διενεργουμένης ὑπ' αὐτῆς θεραπείας, πάσχουσα ἡ ἰδία ἐξ ἐπικινδύνου ἀσθενείας κατέφευγεν εἰς ἐνέσεις μορφίνης πρὸς καταπράυνσιν τῶν πόνων καὶ ὀδυνῶν της, ὡς ἀναγράφεται εἰς καλῶς ἐστηρικμένον ἄρθρον περὶ αὐτῆς εἰς τὸ «Λεξικὸν τῆς Ἀμερικανικῆς Βιβλιογραφίας».

Ἐπίσης ἡ Κυρία Ἔντυ παρὰ τὰς ἐπαγγελίας της περὶ τῆς ἰσχύος τῶν θεραπειῶν διὰ τοῦ νοῦ, ἐφοβεῖτο λίαν ἰσχυρῶς τὰς κακὰς ἐπιδράσεις τοῦ προσωπικοῦ μαγνητισμοῦ, τόσοσιν ὥστε νὰ ὑποφέρῃ μέχρι τοῦ ἐσχάτου γήρατός της καὶ οὐσιαστικῶς νὰ τρέμῃ ἐκ τῆς ἐν λόγῳ πίστεώς της εἰς τὸν ὡς ἤδη προανεφέρθη, μεσημερισμόν. Ἀμφότεραι αἱ ἀνωτέρω περιπτώσεις εἶναι ἐνδεικτικαὶ τῶν ψυχικῶν μεταπτώσεων τὰς ὁποίας ὑφίστατο ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἰδρύτρια τῆς καλουμένης Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης, ὡς καὶ τῶν ἀνακολουθιῶν, εἰς τὰς ὁποίας περιέπιπτε.

Τὸ βιβλίον τῆς Κυρίας Ἔντυ «Ἐπιστήμη καὶ Ὑ-

γεία μετὰ τῆς κλειδῶς τῶν γραφῶν» ἔχει διὰ τοὺς ὀπαδοὺς της ἰσχυρὴν ἴσιν θεωρητικῶς, μεγαλυτέραν ὁμως πρακτικῶς καὶ αὐτοῦ τοῦ Εὐαγγελίου. Διὰ τὸ βιβλίον της αὐτὸ ἡ συγγραφεὺς ἔγραψε εἰς τὸ «Περιοδικὸν τῆς Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης» (Christian Science Journal), τὸν Ἰανουάριον τοῦ ἔτους 1901, «ἡ θεία δύναμις τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀγάπης ἤλθον ἀπείρως ἐπ' ἐμὲ καὶ μοῦ ὑπηγόρευσαν τὸ βιβλίον, Ἐπιστήμη καὶ Ὑγεία. Θὰ ἠρυθρίων νὰ ἔγραφον αὐτὸ τὸ βιβλίον, ὡς ἔκαμα, ἐὰν ἦτο ἀνθρωπίνης καὶ οὐχὶ θείας προελεύσεως καὶ ἐὰν δὲν ἦτο ὁ Θεὸς συγγραφεὺς του. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἤμην εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἀπλή γραφεὺς, ἀπηχοῦσα τὰς ἁρμονίας τῶν οὐρανῶν καὶ τῆς θείας μεταφυσικῆς, δὲν δύναμαι νὰ εἶμαι ὑπέροσημνη εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ κειμένου αὐτοῦ τῆς Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης». Παρὰ τὰ διακηρυσσόμενα ὁμως, τόσοσιν πομπωδῶς καὶ ἀσεβῶς συνάμα, ὑπὸ τῆς συγγραφέως διὰ τὸ σύγγραμμά της, εἶναι ἀπολύτως ἀποδεδειγμένον ὅτι τὸ ἐν αὐτῷ θεραπευτικὸν σύστημα, οὐχὶ ὑπ' αὐτῆς, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Κουίμπυ ὀνομάσθη διὰ τοῦ τίτλου «Ἐπιστήμη καὶ Ὑγεία» καθ' ὃν χρόνον ἔζη εἰσέτι οὗτος. Ἐπὶ πλεόν τὸ «Ἐπιστήμη καὶ Ὑγεία κ.λ.π.» τῆς ἐκδόσεως τοῦ Went worth ἔχει πλεῖστα ὅσα σημεία ἀποδεικνύοντα περιτρώσας ὅτι τὸ σύστημα της ἡ Μαρία Ἔντυ τὸ ἀντέγραψε ἐκ τοῦ χειρογράφου τοῦ Κουίμπυ, τιτλοφορουμένου «Ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις».

Ἡ Κυρία Ἔντυ σφόδρα ἐπεθύμησε νὰ παρουσιάσῃ τὸ σύγγραμμά της «Ἐπιστήμη καὶ Ὑγεία κ.λ.π.», ὡς προϊόν καὶ ἀποτέλεσμα ἰδικῆς της ἐμπνεύσεως, ἀλλ' ἐλησμόνησεν ὅτι αἱ διαφοροὶ ἐκδόσεις του, διαφέρουσιν μετὰς ἑαυτῶν, θὰ ὑφίσταντο κριτικὴν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἀπεδεικνύετο ὅτι κάθε ἐκδοσις ἐβελτιούτο, τέλος δὲ, ὅτι ἡ ἐπέμβασις πρὸς γραμματικὴν καὶ συντακτικὴν διόρθωσιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔτους 1907, γενομένη ὑπὸ τοῦ ἀντιπριαδικοῦ πάστορος J. H. Wiggin, παρουσίασεν ἐντελῶς διαφορητικὴν, τὴν τελευταίαν ταύτην ἐκδοσιν, τῆς πρώτης τοιαύτης, γενομένης τῷ 1875.

Ἡ Μαρία Μπαίηκερ Ἔντυ, ἀκολουθήσασα τὸ σύστημα, τῶν, διὰ τοῦ νοῦ, τῆς πειθοῦς καὶ τῆς ἐπιβολῆς, θεραπείων τοῦ Κουίμπυ, προσθέσασα ἐλάχιστα ἐν αὐταῖς, ἀναπτύξασα καὶ ὀργανώσασα τοὺς ὀπαδοὺς της, ἀπέθανεν ὄχι ἐκ φυσιολογικοῦ γεροντικοῦ μαρasmus, ἀλλ' εἰς πείσμα τῆς διδασκαλίας της, ἐτελεύτησεν ἐκ πνευμονίας τῷ 1910, εἰς ἡλικίαν 89 ἐτῶν, καταλείψασα περιουσίαν δύο ἑκατομμυρίων δολλαρίων τῆς ἐποχῆς της. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς της διακατεῖχτο ὑπὸ φόβου δι' ἐπιδράσεις ἐπ' αὐτῆς ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ προσώπων μετὰ τῶν ὁποίων εἶχεν ἔλθει εἰς ἀντιθέσεις ἢ τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀποπέμψει κατὰ καιροῦς ἐκ τῶν διαφόρων ὁμάδων τῆς αἰρέσεώς της. Ἐπὶ τι διάστημα ἐπεκράτησεν εἰς αὐτὴν ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ὑπερενίκα τὸν θάνατον δι' ἑαυτὴν, ἀλλὰ προϊόντος τοῦ χρόνου ἡ ἰδέα αὕτη ὑπεχώρησεν, ἀφοῦ ἐπεισεν ἑαυτὴν ὅτι ὁ θάνατος θὰ ἐπήρχετο ἐξ ἀσθενείας, ἡ ὁποία θὰ ἦτο ἀποτέλεσμα δυσαρμονίας τινὸς τοῦ νοῦ της ἢ τῆς ψυχῆς της πρὸς τὸ σῶμα καὶ πρὸς τὸ περιβάλλον. Ἀξιοσημείωτον τυγχάνει τὸ γεγονός ὅτι ὁ Νόρμαν Beasley εἰς τὸ βιβλίον του «Ὁ Σταυρὸς καὶ τὸ Στέμ-

Η ΗΘΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ

Β'

*Οπισθεν τῶν «σοφῶν ἀνοήτων» σύρεται μία δλόκληρος στρατιὰ ἀνθρώπων τυπικῶν προσόντων, μὲ τὰ ὁποῖα δικαιούται μίαν κάρταν παραστάσεως εἰς τὴν κοινωνικὴν κονίστραν ὡς ἀριθμὸς συμπληρωματικὸς, ὡς σύνολον προσκεκλημένων τῆς ὑποκρισίας καὶ τοῦ πρωτοκόλλου, μὲ τὸ ριπίδιον εἰς τὰς χεῖρας, τοὺς ἐλαφροὺς χαριεντισμοὺς, τὰ κρύα εὐφυολογήματα, πού ἀποκαλύπτουν κενότητα κεφαλῆς. Βλαστήματα καὶ θρέμματα περιστάσεων, γόνοι κληρονομικῶς βεβαρυμένων ὄντων, δὲν κατάρθωσαν ποτὲ νὰ κλείσουν εἰς τὰ στήθη των τὴν σοβαρότητα, τὴν ἀξιοπρέπειαν, οὐδ' ἐγέννησαν ἰδέας καὶ ἀντιλήψεις θεραπευούσας, πέραν τοῦ ἀστείου ἐγωῖσμοῦ, κάτι εὐγενέστερον, μακρὰν τοῦ κοινοῦ, τοῦ τετριμμένου καὶ τοῦ ὀχλώδους. Ἐξ αὐτῆς τῆς πλευρᾶς τὸ ποσοστὸν τοῦτο εἶναι ἀπλῶς ἐν ἀνθρώπινον ὕλικόν, ὑποκείμενον εἰς στάθμισιν, καὶ εἶναι εὐνόητον ὅτι πᾶν τὸ σταθμιζόμενον εἶναι ὕλικόν μὲ ὄγκον, βάρους, ἔκτασιν. Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι οἱ τύποι τῆς κατηγορίας αὐτῆς, ἂν καὶ παρέχουν πλούσιον ὕλικόν πρὸς ὑπέγερσιν θυμηδίας μὲ τὴν κωμικὴν σοβαροφάνειαν, ἐν τούτοις

μα», τὸ ὁποῖον ἐγράφη τῷ 1935 καὶ εἶναι ἐξυμνητικὸν τῆς Μαρίας Ἐντυ, οὐδὲν ἀναφέρει περὶ τοῦ θανάτου αὐτῆς.

Οἱ ὁπαδοὶ τῆς Μαρίας Ἐντυ ἔχουν 3.100 ὁμάδας εἰς ὄλον τὸν κόσμον, τὰς καλουμένας ὑπ' αὐτῶν «Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ Ἐπιστήμονος» ἢ «Ἐκκλησίας τῆς Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης».

ΚΑΚΟΔΟΞΙΑΙ

1. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀπρόσωπος, ὑπαρκτός, ἀλλ' ὡς ἀφηρημένη ἔννοια, μὴ οὐσα πρόσωπον, ἀλλ' ἐν γενικῇ ἔννοια, Πνεῦμα καὶ Νοῦς, συγκεκριμένως δὲ ἡ Ἁγία Τριάς δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀλλ' εἶναι Τριάς, ὡς Ζωή, Ἀλήθεια καὶ Ἀγάπη καὶ οἱ πιστεύοντες εἰς Ἁγίαν Τριάδα ἐν Πατρὶ, Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι εἶναι εἰδωλολάτραι. Ὁ Θεὸς εἶναι «τὸ πᾶν ἐν πᾶσι», ὅπερ σημαίνει ὅτι ἐνταῦθα δὲν ἔχομεν τὸν Θεὸν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, Θεὸν ἐν τῷ κόσμῳ ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τοῦ κόσμου, ἕτερον τῶν δημιουργημάτων Αὐτοῦ ἅτινα προήλθον ἀπὸ Αὐτόν, ἐπὶ πλέον δὲ προνοητὴν, δίκαιον κ.λ.π., ἀλλ' ἔχομεν Θεὸν ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ παντός, τοῦ ὁποῖου μέρος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ἥτοι δὲν ἔχομεν Χριστιανισμόν, ἀλλὰ Πανθεϊσμόν. Οὕτω ἡ καλουμένη «Χριστιανικὴ Ἐπιστήμη» δὲν εἶναι οὐδὲ δύναται νὰ εἶναι, οὐδὲ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα ἔστω καὶ χριστιανικῆς ὁμάδος, καθ' ὅτι εἶναι ὡς ἐκ τῆς Πίστεώς της, Πανθεϊστικὴ ὁμάς καὶ οἱ ὁπαδοὶ της προσφεύσονται θὰ ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῶσιν οὐχὶ Χριστιανοί, ἀλλὰ Πανθεῖσται.

2. Ὁ Χριστὸς ἐφάνη ἐπὶ τῆς γῆς, ἐγεννήθη, ἐσταυρώθη, ἀνέστη κ.λ.π., κατὰ δόκησιν, ἥτοι φαινομενικῶς καὶ εἰκονικῶς καὶ δὲν πρόκειται νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκρούς.

3. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μέρος τοῦ παντός, ἥτοι εἶναι

ὑφίστανται ὡς κοινωνικὴ μερὶς ὑπολογίσιμος ἐκ μέρους τῶν ἀβαθῶν καὶ τῶν ἀστοιχειώτων ἐκείνων, πού ἀπλοῦνται ὡς συντηροῦσα κόπρος τὰ στεῖρα φυτὰ. Πρόκειται περὶ τῶν ἀνθρώπων γλοιώδους ψυχικοῦ ποιοῦ, ἀγόνων, ἄνευ πίστεως πρὸς ὅ,τι — καὶ ἂν — ἀντιπροσωπεύουν. Ἡ μεταπολεμικὴ μάλιστα περίοδος ἔφερεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κοινωνικοῦ βυθοῦ τοιοῦτου φυράματος ὑπάρξεις, πλείστοι τῶν ὁποίων κατέχουν ὄργανικὰς θέσεις ἐν Κοινωνικῷ μηχανισμῷ, εἶναι δὲ γνωστὸν πόσον ἐξευτελίζονται τὰ ἀξιώματα καὶ πόσον ἡ ἀπλῆ συνειδησις τύπτεται, ὅταν ἡ ἀναξιότης περιβάλλεται τὸν τρίβωνα τῆς ἐπισημότητος διὰ ν' ἀποκτήσῃ αἴγλην. Εἶναι καὶ τοῦτο ἓνας ἐπιπρόσθετος λόγος πού τὸ ἀξίωμα σήμερον δὲν ἐμπνέει, ὅπως ἄλλοτε, τὸν σεβασμόν, δὲν ἐλκύει τὴν ἐκτίμησιν, παρὰ ὑποβάλλει κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἀνάγκας συμμόρφωσιν τυπικὴν μὲ τὸ ἔνδυμα τῆς ὑποκρισίας ἢ κολακείας πρὸς ἐπίτευξιν κάποιου ἐπιδιωκομένου ἰδιοτελοῦς σκοποῦ. Καὶ εἶναι βεβαίως ἀκόμη βαθύτερα τὰ αἷτια τῆς ἀσεβείας πρὸς ἐκπροσωπούσας ὠρισμένας ἰδέας ἀρχάς, ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητηθῇ ἡ ἀλήθεια ὅτι ὁ λαὸς

αἰώνιος, οὐχὶ ὡς δημιουργηθεὶς ἀθάνατος καὶ ὡς τοιοῦτος ὢν αἰώνιος, ἀλλ' ὡς συναίώνιος τοῦ Θεοῦ, ὡς μέρος, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ αἰωνίου παντός, μὴ χρῆζων οὐδὲ βοήθειας, οὐδὲ σωτηρίας.

4. Ἡ ὕλη εἶναι τι τὸ φαινομενικόν, τὸ ἀπατηλόν, τὸ ἀνύπαρκτον. Τὰ πάντα εἶναι πνεῦμα, ὅ,τι δὲ ὕλικόν, ὡς καὶ αὐτὰ αἰ πάντε αἰσθήσεις, εἶναι τι τὸ ἀπατηλόν, τὸ φαινομενικόν, τὸ ἀνύπαρκτον.

5. Ἡ ἁμαρτία, ἡ θλίψις ὁ πόνος, ὁ θάνατος εἶναι τι τὸ ἀπατηλόν, τὸ φαινομενικόν, τὸ ἀνύπαρκτον.

6. Ἡ ἀσθένεια εἶναι ἀπατηλὴ, φαινομενικὴ, καὶ ἀνύπαρκτος μόνον δὲ οὕτω ἀντιμετωπιζομένην θεραπεύεται, ἀπαγορευομένης τῆς προσφυγῆς εἰς ἰατροῦς, καὶ τῆς χρήσεως φαρμάκων. Ἡ ἀσθένεια ὑπάρχει μόνον ἐπειδὴ δὲν ἀρνούμεθα τὴν ὑπαρξιν αὐτῆς, ἢ ἀρνησις δὲ τῆς ὑπάρξεώς της σημαίνει καὶ τὴν θεραπείαν καὶ ἀπαλλαγὴν ἐξ αὐτῆς.

7. Τὸ κακὸν γενικῶς εἶναι φαινομενικόν καὶ ἀνύπαρκτον.

8. Κατηργήθη ἡ πᾶν τὸ Χριστιανικόν, ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆς Ἱερωσύνης καὶ τῶν μυστηρίων μέχρι τῶν τελετῶν, τῶν Ἀγίων, καὶ τῶν εἰκόνων.

9. Ὡς πρὸς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, διότι περὶ Ἱερᾶς Παραδόσεως δὲν δύναται νὰ γίνῃ κανὼν λόγος, ὑπεβλήθη αὕτη ὑπὸ τῆς καλουμένης «Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης», εἰς τοιαύτας κακώσεις καὶ διαστροφάς, εἰς τοιοῦτους ἀκρωτηριασμούς, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναγνωρίζεται ὡς τοιαύτη. Ὡς ἐνδεικτικὸν παράδειγμα πρὸς τοῦτο θὰ παραθεθῇ κατὰ τὴν ἀναίρεσιν τῶν κακοδοξιών ἢ παραμόρφωσις τὴν ὁποῖαν ὑπέστη ὑπὸ τῆς Κυρίας Ἐντυ ἢ Κυριακῆ Προσευχῆ (Ματθ. 6, 9-13).

10. Ὁ Παράκλητος, τοῦ ὁποῖου τὴν Ἐλευσιν προεῖπεν ὁ Χριστὸς, ἦλθεν ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς «Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης».

(Συνεχίζεται)

† Ὁ Ἀρχαῖος ΠΑΝΤΕΛΗΜΩΝ

προδιατίθεται, και κατά την θέσιν και τὸ ἀξίωμα ἀπαιτεῖ ἢ τοῦλάχιστον προσδοκᾷ πνευματικὴν και ἠθικὴν συγκρότησιν ἀνάλογον πρὸς τὴν προσδοκίαν.

Οἱ περὶ οὗ ὁλόγος τύποι, ὡς ἄθροισμα χαρακτηρίζουν ἀρκούντως τὰ ὀλέθρια γεννήματα τῆς σκέψεως ἀλλὰ και ἐρμηνεύουν τὸ γεγονός διατὶ ἡ σύγχρονος Κοινωνία δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιδράσῃ κατὰ τῶν παραδόξων ἀντιλήψεων περὶ τῆς ζωῆς, και εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον ἐγκρατεῖται και ὁ κίνδυνος τῆς τελματώσεως, διότι μορφοῦται κοινὴ συνείδησις και ἀνάλογος τρόπος ζωῆς. Καὶ τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι ἀξιοσημείωτον ἐκ μέρους ἐκείνων, οἵτινες ἐνετάλησαν νὰ κατευθύνουν ὑπευθύνως τὸν λαὸν και νὰ χαράσσουν τὸν δρόμον τῆς τιμῆς ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Ἄληθους, τοῦ Καλοῦ και τοῦ Αἰωνίου.

Μεταξὺ τοῦ μεμορφωμένου κόσμου ὑπάρχουν και οἱ σοβαροὶ και ἀξιοπρεπεῖς κύριοι, τῶν ὁποίων ὁ ὄργανισμός εἶναι ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὰ ἄλλα τοῦ κληρονομικοῦ κακοῦ, ἡμεροὶ, ὑπέρτεροι ὀχλώδους ἀντιπαθείας, ἀφωσιωμένοι εἰς τὸ ἔργον ἐν ᾧ ἐτάχθησαν, εὐσυνειδητοὶ ἐκ τῆς πλευρᾶς τῆς τυπικῆς ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων. Πρόκειται περὶ ἀξιοσεβάστων προσώπων, εὐύποληπτων, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ περιορισμός τῶν εἰς τὰ στενὰ ὄρια τοῦ ἐπαγγελματικοῦ κώδικος και μόνον μειώνει τὴν φωτεινότητα τῆς πνευματικῆς των ὑποστάσεως, ὅταν μάλιστα ἐπιτακτικὰ προβάλλονται αἱ ἀνάγκαι μιᾶς εὐρυτέρας κοινωνικῆς και ἠθικῆς ἐν ταῦτῳ δράσεως μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τῶν πνευματικῶν δυνατοτήτων. Ἡ κατηγορία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν πιθανώτατα νὰ στερῆται τῆς εὐρυτέρας συλλήψεως τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς. Ἴσως ὁ φυσικὸς ἐξοπλισμός τοῦ ἐγκεφάλου και τῆς καρδίας, ὡς μία ὄργανωσις κυκλωματικὴ, νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ τὴν φιλοσοφικώτεραν ἐνατένισιν τοῦ ὅλου κύκλου τῶν ὑποχρεώσεων μας. Πάντως εἶναι γεγονός, ὅτι κρύπτονται και οὐτοὶ εἰς τὴν, ἐξ ἐπόψεως γενικῆς ὠφελιμότητος, ὑπόγειον στοᾶν τῆς ἀγνοίας παρ' ὅτι θὰ ἠδύνατο κατὰ πολὺ νὰ συμβάλουν εἰς τὴν καθόλου πρόοδον τοῦ τόπου και τὴν προαγωγὴν και ἀνάπτυξιν τῶν στοιχείων τοῦ πολιτισμοῦ, ὡς συντελεστοὶ μιᾶς ἐπαινετῆς προσπαθείας. Δὲν ἀγνοοῦν ὅτι ἡ κοινὴ προσπάθεια τῶν σοβαρῶν ἀνθρώπων, συνδεδεμένων μὲ τοὺς συγγενικοὺς δεσμοὺς τῆς πίστεως διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς ἠθικῆς και βιωτικῆς στάθμης τοῦ λαοῦ, θὰ παρουσιάξῃ τούτους ἀξιοπροσεκτικώτερος, ἐπιβλητικώτερος και ἀσφαλῶς, θὰ ἐρρῦθμιζον τὸ πρόβλημα τῆς λεγομένης «κοινῆς γνώμης» κατὰ τρόπον φυσιολογικὸν και ἠθικώτατον. Τὸ ὅτι δὲν ἐμφανίζονται ὡς δυναμικὰ στοιχεῖα, ἀναπτύσσοντα ὄχι καταπλήσσοσαν ἐνεργητικότητα, ἀλλ' ἐπιβεβλημένην δραστηριότητα, τοῦτο σημειοῦται ὡς χρέος εἰς τὸ βιβλίον τῆς κοινωνικῆς και ἠθικῆς μας δεοντολογίας.

Μία πτέρυξ τῶν περὶ ὧν ὁλόγος ἀκολουθεῖ τὸν . . . νεοβιταλισμὸν τοῦ «ῶχαδερφισμού». Πρόκειται περὶ τῆς θεωρίας τῶν νωθῶν, κατὰ τὰ ἄλλα ἀθίκτων, ἀνθρώπων, τῶν μὴ ἐπιθυμούντων νὰ ἐμπλακοῦν εἰς ἀγῶνας, πού, παρὰ τὴν ποιητικὴν των ὠραιότητα, ἀφαιροῦν ὕπνον, καλοπέρασιν, ἡσυχίαν και κοσμικὰς φιλίας, τοῦθ' ὅπερ, κατὰ τὴν σύγχρονον νοοτροπίαν, χαρακτηρίζεται ὡς διηθησιμὴ βλακεία. Ὁ «ῶχαδερφισμός» τῶν τιμίων αὐτῶν ἀνθρώπων ἐδέχθη τὴν «σφήναν» τῆς θρασύτητος

τῶν ἡμιμαθῶν και ἀνοήτων, και ἡ Κοινωνία δέρεται κάτω ἀπὸ τὸ μαστίγιόν της. Ἐδῶ ἐγκρατεῖται και ἡ βοῶσα ἐνοχῆ. Οὐδεὶς δικαιούται νὰ ἀπολαμβάνῃ χωρὶς θυσίαν πρῶτον, τὸ δὲ ἀκρότερον τῆς ἠθικῆς ἐπιταγῆς εἶναι ἡ θυσία ὑπὲρ τῆς κοινωνικῆς ὀλότητος. Θὰ ἦτο πράγματι παράδοξον τὸ φαινόμενον, ἐὰν μία λαμπάδα χωρὶς νὰ φθείρεται ἐφώτιζεν . . . Ἄλλὰ πῶς και πού ἠκούσθη τοῦτο ; Μήπως περιλαμβάνεται εἰς τὴν σφαῖραν τῶν θαυμάτων ; Ἄλλὰ τὰ θαύματα καθ' ἑαυτὰ περικλείουν κάποιον ὑψηλότερον σκοπὸν, ὅταν δὲν γίνονται σάγματα τῆς θρησκευούσης ἀγυρτείας, ἡ ἀδράνεια ὅμως ὑπῆρξε καταδικαστέα και ἐξεκόλαψε καταστροφὴν και αἰσχύνην. Ἄλλ' ὅσον κι' ἂν εἶναι τὸ σκότος βαθύ, δὲν ἐξέλιπον και αἱ φωτειναί, σπανιώταται βέβαια, ἐξαιρέσεις πνευματικῶν προσώπων, πού δὲν ἐδέχθησαν τὸ ἐμβόλιον τῆς μωρᾶς φιλοσοφίας τῶν ἐπικουρείων, ὅτι πᾶσα δράσις πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ εἰσφέρῃ ὕλικόν εἰς τὴν κοιλίαν και τὸν ἐγωισμόν. Πιστεύουν ὅτι ὁ σκοπὸς και προορισμός τῆς ζωῆς μ' ὅλας τὰς ποικιλίας της εἶναι ἡ διὰ τῆς ἠθικῆς τελειώσεως τοῦ λογικοῦ ὄντος εὐδαιμονία ἐνεῦθεν και ἐκεῖθεν τοῦ τάφου. Ὅτι — και κατὰ τὴν πλατωνικὴν και χριστιανικὴν φιλοσοφίαν — ἡ ζωὴ, ὅπως εἶναι συνθεμιμένη, ἔχει μικτὸν περιεχόμενον ἀρετῆς και κακίας, ὅτι ἡ ὑγεία και ἡ ἀσθένεια, ἡ χαρὰ και ἡ λύπη συνοδοιποροῦν, και ὅτι ὑπὲρ ἅπαντων ὑπάρχει ἡ πνευματικὴ ἀρχὴ πού πρέπει νὰ δεσπόζῃ, νὰ ρυθμίζῃ, νὰ κατευθύνῃ, νὰ καθοδηγῇ, ἀσκοῦσα πραγματικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἀλόγων παθῶν, ὅπως πᾶσαι σχεδὸν αἱ θρησκείαι, ἀπὸ τοῦ Ἄνιμισμοῦ μέχρι τῆς ἐξ Ἄποκαλύψεως πρεσβείου, μὲ σύμφωνον τὴν γνώμην τῆς ὑγιούς διανοήσεως. Πιστεύουν ἐπίσης ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι διαρκὴς ἀγών, πάλη, καθ' ἣν ἀσκέεται ἡ ψυχὴ, εἶναι καθήκον πού περικλείει, εἴπομεν, θυσίας και ὄχι παύσιον κατὰ τὸν ἀρχαῖον σοφὸν ἢ ἐπικερδῆς ἐπιχειρήσις, και, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αἰσθάνονται ἑαυτοὺς ὑποχρεωμένους ν' ἀγωνισθοῦν δι' ὅτι μένει ὡς σφραγὶς ἐνὸς ἀνωτέρου πολιτισμοῦ. Οἱ τοιοῦτοι ἀντιμετωπίζουν τὸ κακὸν μ' ὄλην τὴν σκληρότητά του, και κατὰ τὴν εὐγενῆ πάλην των μελογχολοῦν, δακρῦζουν, μένουν ἄυπνοι πολλάκις ζητοῦντες νὰ ἀναλώσουν ἑαυτοὺς ὑπὲρ τῶν πολλῶν ἀνευ οἰουδήποτε ἀντικρύσματος. Μακρὰν παντὸς εὐτελοῦς ὑπολογισμοῦ σκορπίζουν τὸ ἄρωμα τῆς ψυχικῆς των εὐγενείας παντοῦ και ὅταν ἀκόμη τοὺς ἀρνοῦνται τὸ δικαίωμα νὰ χαροῦν ἐπάνω εἰς τὴν λαμπρὰν προβολὴν τοῦ ἐσωτερικοῦ των κόσμου. Πᾶν τὸ κυοφορούμενον θὰ γεννηθῇ και ἐπὶ τοῦ νεογεννητοῦ φυσικὸν εἶναι νὰ χαίρῃ ἢ στοργῇ, πού εἶναι προβάδισμα τῆς ἀγάπης.

Ἐπῆρξαν ὁμως περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ γνήσιον τοῦτο πνευματικὸν ὕλικόν, στερούμενον ἐνὸς βουλευτικοῦ δυναμισμού εὐσταθείας, συνεσπειρώθη εἰς ἑαυτὸ και ἐγένετο μᾶζα συγκλείουσα ἑαυτὴν και δι' ἑαυτὴν ζῶσα, ὅταν ἡ ἀντοχὴ ἐλύγισε πρὸ τῶν πολλῶν πληγμάτων τοῦ κακοῦ ζητοῦντος δικαίωμα ἐπὶ τῆς ζωῆς. Οὕτω οἱ ὠραῖοι ἀγῶνες ἐγκατελείφθησαν μετὰ τὰς πικρίας και τὰς θλίψεις, διὰ νὰ στηθῇ τὸ πρόπαιον τοῦ σατανισμοῦ, τῶν ἄερων δυνάμεων τοῦ σκότους και νὰ γελᾷ σαρκαστικῶς τὸ ὑλοποιούμενον τέρας τῆς ἀμαρτίας. Δὲν ὑπελόγησαν τὰς δυνάμεις των ;

“ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΥΣΙΝ ,,”

Υπό τὸν ἀνωτέρω τίτλον δημοσιεύεται ἐν τῇ «Θεολογία» γερμανιστὶ μελέτη τοῦ διαπρεποῦς καθηγητοῦ E. Benz, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὗτος πραγματεύεται ἐμβριθῶς καὶ ἀμερολήπτως περὶ τῆς προσφορᾶς τῆς ἡμετέρας Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Χριστιανικὴν Δύσιν. Λόγω τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς μελέτης ταύτης παρέχομεν ἐνταῦθα βραχείαν περίληψιν αὐτῆς, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐκκλησίας».

Ἐν ἀρχῇ ὁ γερμανὸς καθηγητὴς, ἐξαίρων τὴν μεγάλην σημασίαν καὶ προσφορὰν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Δύσιν, διαπιστοῖ, ὅτι αἱ Γερμανικαὶ

Ἐστάθησαν ἀνιστόρητοι ὡς πρὸς τὰς συνεπίαις μιᾶς ἀνιδιοτελοῦς δράσεως ; Ὅμως, γεγονὸς ἀπομένει ὅτι ἠττήθησαν ἐσωτερικῶς καὶ ἡ ἠττὰ των παρέσχε πλείστας ἀφορμὰς καὶ εὐκαιρίας ποικίλων κρίσεων διὰ τὴν δύναμιν τῆς ἀρετῆς. Καὶ ὅσοι κρατοῦν ἀθόλοτον τὸν νοῦν καὶ διαυγῆ τὴν κρίσιν, ἀδύνατον νὰ παρασυρθοῦν ἐκ τῆς ἀπροσδοκῆτου ἀδρανείας τῶν τιμίων ἐκείνων ἐργατῶν. Ἄλλ’ ὅσοι ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ἠθικῆς των αἰγλης ἀσφαλῶς θὰ συμπέσουν. Καὶ ἴσως-ἴσως, ἡ ζημία νὰ εἶναι ποιοτικῶς ἀξιόλογος. Διότι, ὅπως ἡ αἴγλη τοῦ δυνατοῦ χαρακτῆρος φωτίζει, οὕτως καὶ ἡ ἀμαυρώσις τῆς βυθίζει εἰς τοὺς πυκνοὺς καπνοὺς τῆς ἀπογοητεύσεως τοὺς ἀνθρώπους, πού ἰδεολογικῶς καὶ συναισθηματικῶς συγγενεύουν. Καὶ ναὶ μὲν ὑπήρξαν περιπτώσεις, καθ’ ὅσους οἱ περὶ οὐ πρόκειται πνευματικοὶ ἄνθρωποι, συντροφευμένοι ὑπὸ τοῦ ἀγνοῦ ἑαυτοῦ των νὰ διατηροῦν τὴν λαμπράδα τῶν ὠραίων ἰδανικῶν ἀσβεστον. Ὅμως τί ὠφελεῖ γενικώτερον ὅταν τὸ φῶς δὲν εὐρίσκεται ἐπὶ τὴν λυχνίαν; Τὸ φῶς οὐδέποτε προσωρίσθη νὰ φωτίσῃ ἑαυτὸ, πολλῶ μᾶλλον κάθε ἠθικὴ προσωπικότης.

Ἀπομένουν ἤδη ὅσοι ἐν μέσῳ συγχύσεων, παρεσχίσεως, ἀδικιῶν καὶ γενικῆς πνευματικῆς ἀναρχίας ἐκλήθησαν νὰ σηκώσουν τὸν σταυρόν, συνδυάζοντες τὴν ἀγνότητα τῶν προθέσεων, τὴν τιμιότητα τοῦ χαρακτῆρος, τὴν εἰλικρινῆ συνείδησιν καὶ τὴν ἰσχυρὰν βούλησιν. Τάξαντες οὗτοι ὡς πρόγραμμα τοῦ βίου των τὴν κάθαρσιν τῆς κοινωνίας ἐκ τῆς ἠθικῆς λέπρος ἐν ὀνόματι τῶν ἀδιαφθόρων ἀξιών, ἔχουν τὸ σθένος νὰ διακηρύξουν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ὀχλώδεις ἀντιλήψεις, ὅτι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἀνώτερον καὶ ἀγιώτερον εἶναι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ Ἀλήθεια, χάριν τῶν ὁποίων ἀξίζει καὶ ἡ μέχρι στυγεροῦ θανάτου θυσία. Μόνον διὰ τῆς θεραπείας τῶν αἰωνίων τούτων ἀξιών ἡ ζωὴ μας λαμβάνει νόημα καὶ περιεχόμενον, τὸ πνεῦμα μας λυτροῦται, ἡ ψυχὴ μας ἐλευθεροῦται ἀπὸ τὴν ἀδικον κατάθλιψιν, καὶ ἡ καρδιά μας ἀποκτᾶ ἰδιαιτέραν σημασίαν ὡς ἔδρα ἀγίων συναισθημάτων. Οἱ πνευματικοὶ οὗτοι ἄνδρες, χωρὶς ἑτεροζυγίας ἐχθρικός, ἀντιδιατεθειμένους δηλονότι πρὸς τὴν κεντρικὴν καὶ ἐν ταῖς λεπτομερείαις του γραμμῆν ἐνὸς μελετημένου σχεδίου δράσεως, ἐν γνώσει τῶν πλάσματικῶν ἀντιβάρων, χωροῦν συνεπίαις πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς βαθυτέρας κοσμοθεωρητικὰς πεποιθήσεις των, μὲ σταθερὰ τὰ βήματά των πρὸς κατάρκτησιν τοῦ ποθομένου, τούτεστι πρὸς συντριβὴν τῶν ἐχθρικών

φυλαὶ ἐξεχριστιανίσθησαν τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, βραδύτερον δὲ μόλις κατὰ τὸν ὄγδοον αἰῶνα ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία διὰ τοῦ Βονιφατίου συνέχισε τὸ ἔργον τοῦτο τῶν Ἑλλήνων. Ὁ ἐκχριστιανισμὸς τῶν Γερμανῶν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖται, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν ἑλληνικῶν χριστιανικῶν λέξεων. Ἡ εἴσοδος δὲ αὐτῶν εἰς τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν ἐπραγματοποιήθη διὰ τῆς γοθτικῆς μεταφράσεως τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνου ἐπισκόπου Οὐλφίλα, οὗτινος οἱ πρόγονοι καὶ ἡ μήτηρ

φαλάγγων, πρὸς ἀφανισμόν τῶν παρασιτικῶν ριζῶν μάτων τοῦ κοινωνικοῦ ἀγροῦ, πρὸς ἡμέρωσιν τῆς χερσωμένης γῆς. Ἐγείρονται οὕτω ὡς φράγματα κατὰ τῶν πηκτῶν χειμάρρων τῆς οἰασθήποτε ἀκολασίας μαστιγῶν τὸ ψεῦδος καὶ τὴν κακοῦθειαν, τὴν ἐγωϊστικὴν ταπεινολογίαν, τὴν φλύαρον ἀβασθῆ ἠθικολογίαν, τὴν ὑποκρισίαν καὶ τὴν δολιότητα, καὶ μεταβάλλουν μὲ τὴν θρυαλλίδα τῆς ψυχικῆς των ὀρμῆς εἰς στανιδώματα τὰ πειρατικὰ πλοῖα τῶν μεγάλων ἀπατεώνων τοῦ κοινωνικοῦ πανθέου. Σημειωτέον ὅτι πρόκειται περὶ ἀνθρώπων ἐξαιρετικῆς ἀντοχῆς, δεδομένου ὅτι δὲν ὑποστέλλουν τὴν σημαίαν καὶ πρὸ τοῦ κινδύνου τῆς ἀτομικῆς των ζωῆς, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε συνέδεσαν μὲ ὑπαρκτοὺς ἢ ἀνυπαρκτοὺς δημίους. Ἡ ἱστορία τοῦ Ἰσραήλ, ἡ Γενικὴ Ἱστορία τῶν Ἑθνῶν καὶ κάθε γραπτὸν μνημεῖον ἢ παράδοσις ἐμφανίζουν τὰς διακεκριμένας προσωπικότητας μαρτυρικὰς, καθημαγμένας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ καθήκοντος. Ὅποια ὁμως δόξα καὶ ἀκτινοβολοῦσα λαμπρότης ἐκεῖ ὅπου τὰ θύματα τῆς ἰδέας προσέφεραν γῆν, διὰ νὰ κερδίσουν οὐρανόν, ἀπώλεσαν σῶμα διὰ νὰ σώσουν ψυχὴν, ἐδώρησαν ζωὴν διὰ νὰ κρατήσουν τιμὴν.

Ἐπειτα, ποῖος μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν τεραστίαν ἠθικὴν δύναμιν των, πού διοχετεύεται εἰς τὰς φλέβας τῶν νεωτέρων; Καὶ οἱ τάφοι ὁμιλοῦν, καὶ τὰ βιβλία των κηρύττουν, καὶ τῆς φωνῆς των ὁ ἀντίλαλος ἤχει ὑπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ ἐν στιγμῆς μεγάλων ἀναταραχῶν τὸ πνεῦμα των ἐν τῇ ἀθανάτῳ ὑφῆ του γαληνεύει καταστάσεις ὑπὸ τῶν παθῶν συσσειομένας ! Ἐνδοξοὶ τοῦ κόσμου ἐτάφησαν ὑπὸ τὴν βαρεῖαν τῆς λήθης πλάκα καὶ Κροῖσοι ἀπέθανον ἐν τῇ αἰσχύνη αὐτῶν. Γόνιμοι ὁμως ἄνδρες, πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ ἀναστήματα ἀναλῶσαντα τὴν ζωὴν των πρὸς οἰκοδομὴν ἑαυτῶν καὶ τοῦ κύκλου τῆς ἀνθρωπίνης δράσεώς των, παρὰ τὰς λυσσώδεις καὶ εὐτελεῖς ἀντιδράσεις, πού ἀείποτε στιγματίζουν τὸν πολιτισμόν μας, ἠδραιώθησαν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Κοινωνικοῦ Συνόλου, καὶ ἐσημειώθησαν ὑπὸ τῆς ἀπροσωπολήπτου Ἱστορίας ὡς ἄλλας προληπτικὸν μιᾶς σοβούσης ἀποσυνθέσεως. Μετὰ τὰ ἀναθήματα, τὸ μνημόσυνον, μετὰ τὰς ὕβρεις, αἱ εὐλογίαι. Καὶ ἐρωτᾶται : Ἀξίζει νὰ συμφύρεται κανεὶς μὲ τὴν διεφθαρμένην πολλότητα ἢ νὰ διέρχεται ἐν μέσῳ δοκιμασιῶν, τηρῶν ἑαυτὸν ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς πνευματικῆς ἐκλεκτικότητος;

Ἄρχιμ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΑΛΥΒΑΣ

Ἱεροκέρυξ Χαλκίδος

ἦσαν Ἕλληνες ἐκ Καππαδοκίας, μόνον δὲ ὁ πατὴρ του ἦτο γερμανικῆς καταγωγῆς. Ὁ Ἕλληνας λοιπὸν οὗτος ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως «ἐπίσκοπος τῶν Γόθων» καὶ μετέφρασε τὴν Ἀγίαν Γραφήν εἰς τὴν γοθθικὴν γλῶσσαν, ἢ οὕτω ἀνύψωσε πρῶτος αὐτὸς εἰς φιλολογικὴν γλῶσσαν. Γενικώτερον ὁ συγγραφεὺς διαπιστοῖ βαθεῖαν καὶ εὐρείαν ἐπίδρασιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιῶν οὐ μόνον τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ καὶ τῶν περὶ τὸν Δούναβιν καὶ τὴν Βαλκανικὴν χωρῶν, ἔτι δὲ τῆς Γαλλίας, τῆς Βορείου Ἰταλίας, τῆς Ἰσπανίας μέχρι τῆς Βορείου Ἀφρικῆς, καὶ δὴ ἐπίδρασιν ἐπεκτεινομένην εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν διδασκαλίαν, τὴν λειτουργίαν, τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ἐν γένει ἐκκλησιαστικὴν τέχνην. Βραδύτερον ἤρχισεν ἐπικρατοῦσα ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς Δύσεως ἡ ρωμαϊκὴ ἐπίδρασις, ὀλοκληρωθεῖσα κατὰ τὴν Καρολίνειον ἐποχὴν.

*Ἄξιον ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι κυρίως εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν ὀφείλεται ἡ διάδοσις τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὴν Δύσιν οὐχὶ ὡς τινος Ἰουδαϊκῆς αἰρέσεως, ἀλλ' ὡς θρησκείας παγκοσμίου. Ἦδη ὁ Ἀποστολὸς Παῦλος εἶχεν ἐργασθῆ διὰ τὴν ἀπαγκίστρωσιν καὶ χειραφέτησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Ἀλλὰ κυρίως πρῶτοι οἱ Ἕλληνες θεολόγοι ἐθεμελίωσαν θεολογικῶς τὸν οἰκουμενικὸν χαρακτήρα τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ δὴ πρῶτοι οἱ Ἕλληνες Ἀπολογηταὶ τοῦ β' αἰῶνος καὶ κατ' ἐξοχὴν ὁ φιλόσοφος καὶ μάρτυς Ἰουστίνος διὰ τῆς περὶ Λόγου θεωρίας του καὶ εἶτα οἱ Ἀλεξανδρινοὶ θεολόγοι. Ἐνωρὶς ἀναπτύσσεται ἡ συνείδησις τῆς οἰκουμενικῆς ἀποστολῆς τῶν Ἑλλήνων, στηριζομένη ἐπὶ τῆς παρ' Ἰωάννη 12,20 ἐξ. γνωστῆς σκηνῆς τῶν ἀναβάντων εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα Ἑλλήνων, τῶν ἐκπροσωποῦντων τὸν ἐξωἰουδαϊκὸν κόσμον, καὶ ζητησάντων νὰ ἴδωσι τὸν Ἰησοῦν, ὅστις εἶπεν: «ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου... Πάτερ, δόξασόν σου τὸ ὄνομα· ἦλθεν οὖν φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ἐδόξασα καὶ πάλιν δοξάσω». Τοῦντεῦθεν οἱ Ἕλληνες ἀπέβησαν τὸ ὄργανον τῆς ἐξωτερικῆς διαμορφώσεως καὶ τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς ὀλόκληρον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον, χρησιμοποιοῦσαντες πρὸς τοῦτο τὴν παγκόσμιον τότε Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἣτις ἀπέβη ἡ ὑπερεθνὴς ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως μέχρι τῆς μεταφορᾶς τῆς πρωτεύουσας τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους ἀπὸ τῆς Ῥώμης εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐπίσης οἱ Ἕλληνες μετέδωσαν εἰς τὴν Δύσιν τὴν κληρονομίαν τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ ἐπιστήμης, ἐντεῦθεν δὲ εἰς αὐτοὺς ὀφείλονται καὶ ἡ Ἀριστοτελικὴ ἀναγέννησις ἐν τῇ Δύσει κατὰ τὸν μεσαίωνα καὶ ἡ Πλατωνικὴ ἀναγέννησις ἐν αὐτῇ κατὰ τὸν 15' αἰῶνα συντελεῖται τῆς καταφυγῆς Ἑλλήνων θεολόγων εἰς τὴν Δύσιν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Περαιτέρω ὀρθῶς θεωρεῖ ὁ συγγραφεὺς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν τῶν δύο πρώτων αἰώνων ὡς παραφύδα καὶ προέκτασιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, διότι οὐ μόνον ἡ ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ καὶ τῇ νοτιῷ Γαλλίᾳ ἦτο ἡ Ἑλληνικὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ λειτουργία καὶ ἡ λατρεία καθόλου ἐν τῇ Δύσει καθωρίσθησαν κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς

Ἐκκλησίας. Ἀκόμη καὶ τὸ βαπτιστήριον Σύμβολον τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ μορφῇ του σφύζεται ἑλληνιστί. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δ' αἰῶνος ἡ διαμορφωθείσα νέα πολιτικὴ κατάσταση διὰ τῆς μεταφορᾶς τῆς πρωτεύουσας τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους εἰς Κωνσταντινούπολιν συνετέλεσεν, ὥστε νὰ ὑψωθῇ μὲν ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως—Νέας Ῥώμης, ὀνομασθεὶς «οἰκουμενικός», νὰ ἀποκτήσῃ δὲ ὑψίστην αὐθεντίαν ἐν τῇ Δύσει ὁ μόνος ἐναπομείνας ἐκεῖ Πατριάρχης τῆς παλαιᾶς Ῥώμης. Πράγματι οὗτος, χαλεκωσας κατὰ τὸν 7' αἰῶνα τὴν γνωστὴν «ψευδοκωνσταντινέιον δωρεάν» καὶ θέσας ἑαυτὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Φράγκων ἡγεμόνων, ἐπέτυχε νὰ χειραφετηθῇ πλήρως ἀπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐδρεύοντος νομίμου Ῥωμαίου Αὐτοκράτορος καὶ νὰ ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῶν ἀναφανέντων ἐν τῇ Δύσει νέων ἡγεμόνων οὐ μόνον ὡς ἐκκλησιαστικός, ἀλλὰ συνάμα καὶ ὡς πολιτικὸς ἄρχων τοῦ μεγαλυτέρου τμήματος τῆς Ἰταλίας. Τοιοῦτρόπως ἡ Ῥωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἐκληρονόμησε τὸ Imperium Romanum ἐν τῇ Δύσει ἐν μέρει μὲν νομίμως, ἐν μέρει δὲ ἐπαναστατικῶς. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἔπαυσαν πλέον νὰ ἀνέρχονται καὶ Ἕλληνες κληρικοὶ ἐπὶ τοῦ παπικοῦ θρόνου, ὡς μέχρι τότε συνέβαιναν.

Ἐκτοτε ἤρχισαν ἀλλεπάλληλοι συγκρούσεις μεταξὺ Ῥώμης καὶ Βυζαντίου, ὀδηγήσασαι εἰς τὸ μέγα σχίσμα τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν 11' καὶ 12' αἰῶνα. Τινὲς μάλιστα τῶν συγκρούσεων τούτων διεξήχθησαν καὶ διὰ τῶν στρατιωτικῶν ὀπλων, τῶν ἀφορμῶν δοθεισῶν πάντοτε ἀπὸ τῆς Δύσεως. Οὕτως αἱ Σταυροφορίαι ἐστρέφοντο οὐχὶ τὸσον ἐναντίον τοῦ Ἰσλάμ, ὅσον καὶ κυρίως ἐναντίον τοῦ Βυζαντίου. Διὰ τοῦτο πανταχοῦ τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, ὅπου ἐγκαθίσταντο οἱ Σταυροφόροι, ἀπεμάκρυνον ἐκεῖθεν τὴν κανονικὴν Ἑλληνικὴν Ἱεραρχίαν καὶ ἐγκαθίδρυνον ἀντικανονικῶς Λατινικὴν Ἱεραρχίαν. Τέλος διὰ τῆς Δ' Σταυροφορίας κατέλαβον τῷ 1204 καὶ αὐτὴν τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἵδρυσαν Λατινικὸν Κράτος μετὰ Λατίνου Πατριάρχου καὶ Λατινικῆς Ἱεραρχίας. Τοιοῦτρόπως πολὺ πρὸ τοῦ 1453 εἶχε καταστραφῆ ἡ ἰσχὺς τοῦ Βυζαντίου ὑπὸ τῆς παπικῆς Δύσεως καὶ εἶχε προπαρασκευασθῆ ἡ ὀριστικὴ κατάλυσις αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Τούρκων, τὸ γεγονός δὲ τοῦτο δὲν ἠδυνήθη μέχρι σήμερον νὰ λησμονήσῃ καὶ συγχωρήσῃ ὁ Ἑλληνισμὸς εἰς τὴν παπικὴν Ῥώμην.

Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι ὁ συγγραφεὺς, ἐπαναλαμβάνων τὴν ἱστορικῶς καὶ θεολογικῶς ἡμαρτημένην φρασεολογίαν τῶν Ῥωμαιοκαθολικῶν θεολόγων, ὀμιλεῖ περὶ «σχίσματος τοῦ Φωτίου κατὰ τὸν 7' αἰῶνα». Ἀλλ' ὡς ἀλλαχοῦ ὑπεδείξαμεν, «δὲν εἶναι δίκαιον νὰ γίνεται λόγος περὶ «σχίσματος ἑλληνικοῦ» ἢ «Βυζαντινοῦ» ἢ «ἀνατολικοῦ» ἢ «τοῦ Φωτίου» ἢ «τοῦ Κηρουλαρίου», ἀλλὰ μᾶλλον περὶ «σχίσματος λατινικοῦ» ἢ «δυτικοῦ» ἢ «παπικοῦ» ἢ «τοῦ Νικολάου» ἢ «τοῦ Οὐμβέρτου» ἢ «σχίσματος τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας», ἣτις, τοπικὴ οὖσα καὶ εἰς ἕτεροδοξίας περιπεσοῦσα, ἀπέσχισεν ἑαυτὴν ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς ἀρχαίας Καθολικῆς Ἐκκλησίας, καί, ἐν μόνον Πατριαρχεῖον ἀποτελοῦσα, ἀπέσχισθη τῆς τῶν ἐτέρων τεσσάρων ἁγίων Πατριαρχῶν πνευματικῆς κοινωνίας καὶ ἀπεσχονί-

σθη πρὸς ἔθνη καὶ δόγματα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ὁρθόδοξων ἀλλότρια», ἵνα κατὰ τὸν Θεόδωρον Βαλασαμῶνα εἴπωμεν.

Ἀπὸ δὲ τῆς ἐκρήξεως τῆς θρησκευτικῆς Μεταρρυθμίσεως ἐν τῇ Δύσει τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐπεκατέστησαν καὶ οἱ πρῶτοι Μεταρρυθμισταὶ κατὰ τῶν ἀγνώστων εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν λατινικῶν καινοτομιῶν, ὡς π.χ. συνέβη κατὰ τὴν ἐν Λειψία διεξαχθεῖσαν τῷ 1519 θεολογικῇ συζήτησιν μεταξὺ τοῦ Λουθήρου καὶ τοῦ παπικοῦ θεολόγου Eck. Ὁμοίως ὁ Μελάγχθων ἐπεκαλεῖτο τοὺς Ἑλληνας Πατέρας, τοὺς ὁποίους, λόγῳ τῆς ἑλληνομαθείας των, ἔθεώρει ὡς ἀυθεντικούς ἐριμηνευτὰς τῆς Κ. Διαθήκης, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐχρησιμοποίησε μαρτυρίας αὐτῶν ἐν τῇ Ἀπολογία τῆς Αὐγουσταίας Ὁμολογίας καὶ ἐν ἄλλαις συγγραφαῖς του. Πλὴν τούτου ὁ Μελάγχθων ἐφιλοξένησε τῷ 1559 τὸν διάκονον Δημήτριον, ἀποσταλέντα ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὅπως μελετήσῃ ἐπὶ τόπου τὴν θρησκευτικὴν Μεταρρύθμισιν. Ὁ δὲ μαθητὴς αὐτοῦ Δαυὶδ Χυτράϊος κατέστησεν εὐρύτερον γνωστὴν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸν Προτεσταντικὸν κόσμον δι' εἰδικοῦ συγγράμματός του τῷ 1569. Ἦκολούθησεν ἡ περιόδουσιος θεολογικὴ ἀλληλογραφία μεταξὺ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίου Β' καὶ τῶν Βυρτεμβεργίων Λουθηρανῶν θεολόγων κατὰ τὰ ἔτη 1573-1581, ἣτις ἤγειρε μέγα συγγραφικὸν ἐνδιαφέρον μεταξὺ τῶν Διαμαρτυρομένων καὶ τῶν Ῥωμαιοκαθολικῶν θεολόγων. Βραδύτερον ὁ Εὐσεβισμός, ἔλθων εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, πολλὰ παρέλαβεν ἐξ αὐτῆς, καὶ μάλιστα ἐκ τῆς λειτουργικῆς ζωῆς καὶ τοῦ μυστικισμοῦ αὐτῆς.

Κατὰ τὸν 18' καὶ τὸν 19' αἰῶνα ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἀπησχόλησε τὴν Δύσιν διὰ τῆς μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, καθ' ἣν ὁ Ἑλληνικὸς κληρὸς ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀγῶνος ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως κατὰ τῶν ἑτεροθρήσκων Τούρκων. Εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος εἰσῆχθη τὸ αὐτοκέφαλον καὶ τὸ συνοδικὸν σύστημα. Κατὰ δὲ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἤσκησε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης διὰ μέσου τῆς οἰκουμενικῆς ἐκκλησιαστικῆς κινήσεως. Ἦδη ὁ Franz von Baader ἐξήτησεν, ὅπως εἰς τὰς φιλενωτικὰς προσπάθειάς μεταξὺ τῆς Ῥωμαιοκαθολικῆς καὶ τῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν προστεθῇ ἀπαραιτήτως καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὡς «τρίτον μέλος», ρίψας τὸ σύνθημα «*audiatur et tertia pars*». Παράλληλως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐξαπέλυσε τῷ 1920 τὸ ἱστορικὸν διάγγελμα αὐτοῦ «πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», διὰ τοῦ ὁποίου ἐπρότεινε τὸν σχηματισμὸν «Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν», κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς τότε «Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν», ἐδραζομένης δὲ ἐπὶ τῆς ἀγάπης μεταξὺ αὐτῶν, πρὸς συνεργασίαν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ κοινωνικοῦ καὶ ἠθικοῦ πεδίου, ἀντιπρόσωποι δὲ αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων αὐτοκεφάλων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἔλαβον μέρος εἰς τὰ ἔκτοτε συνελθόντα παγκριστιανικὰ συνέδρια. Διὰ τῆς συμμετοχῆς τῆς ταύτης εἰς τὴν οἰκουμενικὴν κίνησιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐγένετο περισσότερο γνωστὴ εἰς τὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας, παρ' ὧν ἀνεγνωρίσθη ἡ μεγάλη σημασία τῆς

συμμετοχῆς καὶ συνεργασίας αὐτῆς διὰ τὰς ἄλλας χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον ἡ Ὁρθόδοξία διατηρεῖ ἀμετάβλητον τὴν διδασκαλίαν, τὴν λατρείαν καὶ τὸ πολίτευμα τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας. Εἰς τὸ συνέδριον τῆς Λωζάννης τῷ 1927 ἡ Ὁρθόδοξος Ἀντιπροσωπεία ἔθηκεν ὡς προϋπόθεσιν τῆς ἐπανενώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν τὴν ἐνότητα ἐν τῇ δογματικῇ πίστει, ἀποκλείσασα τὴν συζήτησιν τῶν ὑπὸ τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων θεσπισθέντων δογμάτων καὶ ἀπαιτήσασα ὅπως αἱ συζητήσεις ἐν τοῖς συνεδρίοις περιορίζωνται μόνον ἐπὶ διδασκαλιῶν μὴ ἀναπτυχθεισῶν καὶ διατυπωθεισῶν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Γενικῶς διὰ τῆς συμμετοχῆς τῶν Ἑλλήνων θεολόγων εἰς τὰ παγκριστιανικὰ συνέδρια καὶ εἰς τὰς διαφόρους ἐπιτροπὰς μελετῶν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν προσφέρεται παρ' αὐτῶν σημαντικὴ συμβολὴ εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ ἐμφανίζεται οὕτως ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς Εὐρωπαϊκῆς τουλάχιστον Θεολογίας ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία καὶ Θεολογία περισσότερο ζῶσα καὶ δρῶσα καὶ παρούσα ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε εἰς τὸ παρελθόν. Ἰδιαιτάτα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀσκεῖ σήμερον, μέσῳ τῆς λειτουργικῆς κινήσεως, βαθεῖαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς Ῥωμαιοκαθολικῆς καὶ τῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τῆς λατρείας καὶ τοῦ μυστικισμοῦ αὐτῆς, ἐντεῦθεν δὲ καὶ πληθὺς ἑτεροδόξων θεολόγων ἐρευνᾷ τὴν ὀρθόδοξον λειτουργίαν καὶ τὴν μυστικὴν θεολογίαν καὶ ζωὴν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Ἐκ τῶν εἰρημένων καταλήγει ὁ συγγραφεὺς εἰς τὸ ὀρθὸν συμπέρασμα, ὅτι δὲν ὑπῆρξεν αἰὼν τις τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ πολιτιστικῆς ἱστορίας, καθ' ὃν ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν προσέφερε σοβαρὰν πνευματικὴν συμβολὴν εἰς τὴν θεολογικὴν, ἐκκλησιαστικὴν, λειτουργικὴν καὶ πολιτιστικὴν ἐν γένει ζωὴν τῆς Εὐρώπης. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις συμπεραίνει ἐν τέλει τῆς ὥραίας μελέτης του, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, γενόμενον σῶμα καὶ ὄργανον τοῦ κηρύγματος τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἀπέκτησε παγκοσμιότητα καὶ οἰκουμενικότητα. Τοιοῦτοτρόπως δὲ τὸ φῶς τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, εἰσελθὼν ἐν τῷ καθολικῷ φωτὶ τῆς χριστιανικῆς Ἀποκαλύψεως καὶ ἐξυψωθὲν ἐν αὐτῷ, κατέστη ἱκανὸν νὰ ἀκτινοβολήσῃ ἐπὶ παγκοσμίου κλίμακος καὶ νὰ γίνῃ «τοῖς πᾶσι τὰ πάντα».

Περαίνοντες τὴν ἀνάlysιν τῆς ἀνὰ χεῖρας συγγραφῆς διαπιστοῦμεν εὐγνωμόνως καὶ ἐκτιμῶμεν προσηκόντως ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι οὐ μόνον τὴν ἀμεροληψίαν καὶ τὴν ἐπιστημονοσύνην τοῦ συγγραφέως αὐτῆς δαπρητοῦς καθηγητοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν του πρὸς τὴν πρεσβυγενῆ Ὁρθόδοξον Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, ἣτις, διὰ πάντα ἀμερόληπτον ἐρευνητὴν καὶ κριτὴν, ἀνεδείχθη ὄντως ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ μέχρι σήμερον, ἰδιαιτάτα δὲ κατὰ τὴν πρῶτην χιλιετηρίδα, τὸ δίδον μέρος, αἱ δὲ ἄλλαι Ἐκκλησίαι τὰ λαμβάνοντα μέρη. Ἀδιαμφισβητήτως δὲ ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ Θεολογία προδιεχάραξε τὴν τροχίαν, ἐφ' ἣς ἐκινήθη ἡ Θεολογία τῆς Δύσεως, εἰς βαθμὸν ὥστε αἱ ἀρχαὶ πάσης θεολογικῆς ἐξελιξέως ἐν τῇ Δύσει δύνανται νὰ ἀνευρεθῶσιν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Πατερικῇ Θεολογίᾳ, ἣτις δι' ἐκείνην ἔχει τὴν αὐτὴν

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Νέα απόδειξις.

Τὰ ἐν τῇ στήλῃ τῶν «Ἐκκλησιαστικῶν Χρονικῶν» ἀναφερόμενα περὶ τῆς ἀπροόπτου ἀσθενείας τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεοκλήτου καὶ ἰδίᾳ περὶ τῆς ἐγχειρίσεως, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐπειγόντως ἐπέστη ἐπιτυχῶς, συνεκίνησαν βαθύτατα τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ὡς τοῦτο ἀριδῆλως ἀποδεικνύουν αἱ ἀπειράριθμοι καὶ ποικιλόμορφοι ἐκδηλώσεις τῆς ἀγάπης αὐτοῦ πρὸς τὸν Μακαριωτάτον Προκαθήμερον τῆς Ἐκκλησίας του.

Τὸ πλῆθος τῶν ἐκ τῶν ἐσχατιῶν τῆς Ἑλλάδος καταφθάνοντων εἰς Ἀθήνας τηλεγραφημάτων καὶ τηλεφωνημάτων, ὡς καὶ τῶν εἰς τὸ Ἀρεταίειον Νοσοκομεῖον προσερχομένων ἐπισκεπτῶν ἐκ πασῶν τῶν τάξεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἐκδηλοῦνται τὸ διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ Μακαριωτάτου ἐνδιαφέρον, ἀπέδειξε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν στενωπάτην ψυχικὴν ἐπαφὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν του καὶ τὴν βαθειὰν ἐκτίμησιν πρὸς τὸν Προκαθήμενον αὐτῆς, ὅστις διακρίνεται διὰ τὴν ἐσθλότητα καὶ ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς, διὰ τὸ καταπάγιον ὀρθόδοξον φρόνημά του καὶ διὰ τὴν προσήλωσίν του εἰς τοὺς δημοκρατικοὺς θεσμοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Καὶ ἡ «Ἐκκλησία», συνονοῦσα τὰς εὐχὰς αὐτῆς μεθ' ὄλων τῶν τάξεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, εὐχεται ταχίστην ἀνάρρωσιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἐπάνοδον αὐτοῦ εἰς τὸ ἀνακαινιστικὸν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἔργον τῶν, ὅπερ οὗτος ἐπιτελεῖ μεθ' ἱεροῦ ζήλου καὶ μεγίστης συνέσεως.

Ὅτι ἦτο Ἐθνικὸν ἀτύχημα.

Εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον ἀναγράφονται ἐσχάτως, τονιζόμενα μάλιστα μετ' ἰδιαιτέρων ἐμφασιν, ποικίλαι πληροφορίαι περὶ διαφορᾶς γνωμῶν καὶ ἀπόψεων,

σημασίαν, οἷαν ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία διὰ τὴν φιλοσοφικὴν τῆς Δύσεως διανόησιν πάντων τῶν αἰώνων. Κατὰ τὴν ἀκράδαντον δὲ πεποίθησιν καὶ πίστιν ἡμῶν, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Θεολογία προώρισται νὰ συνεχίσῃ μετ' αὐξούσης ἐντάσεως καὶ εἰς τὸ μέλλον τὴν πολῦτιμον προσφορὰν τῆς πρὸς τὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας καὶ νὰ διαδραματίσῃ σημαντικώτατον ρόλον εἰς τὰς διεκκλησιαστικὰς συζητήσεις καὶ σχέσεις. Κατ' αὐτὰς πιστεύομεν ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία—λόγω τῆς ἐν αὐτῇ ἀναλλοιώτως ἀποτεθησαυρισμένης θείας διδασκαλίας καὶ ἀρχαίας ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως—κέκληται ν' ἀποτελέσῃ τὴν γέφυραν Ἐκκλησίαν, πρὸς γεφύρωσιν καὶ ἐπανένωσιν τῶν διεστῶτων, ὁπότε ἤθελε πνεύσει καὶ πάλιν τὸ Πνεῦμα τῆς Πεντηκοστῆς, ἵνα «καλέσῃ εἰς ἐνότητα πάντας» τοὺς χριστιανούς καὶ πάσας τὰς χριστιανικὰς Ἐκκλησίας καὶ Ὁμολογίας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ

Καθηγητῆς

Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

(Συνεχίζεται)

αἱ ὁποῖαι ἐνεφιλοχώρησαν μεταξὺ τῶν δύο πρωταγωνιστῶν τῆς Κυπριακῆς ἀνεξαρτησίας, τοῦ Ἐθνάρχου Μακαρίου καὶ τοῦ ἡρωικοῦ Λιγενῆ.

Ἡ «Ἐκκλησία» θὰ ἤρχετο ὀλοφύγως νὰ μὴ ὑφίσταντο τοιαῦτα. Ἡ, καὶ τυχὸν ὑφιστάμεναι, νὰ μὴ διευτομπαρίζοντο τόσο ἀπροσέκτως καὶ μετὰ τὴν ἀπαράδεκτον ἐλευθεροστομίαν. Διότι αὕτη οὐδένα ὠφελεῖ. Εὐρύνει μόνον τὸ τυχὸν ὑφιστάμενον χάσμα καὶ καθιστᾷ ἀγεφύρωτον σχεδὸν τὴν συνεννόησιν μεταξὺ τῶν ἀντιγναμούντων πρωταγωνιστῶν. Εἶναι δὲ αὕτη ἀπολύτως ἀπαραίτητος καὶ ἐπιβεβλημένη καὶ ἠθικῶς καὶ ἐθνικῶς. Καὶ μόνον ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος δύνανται νὰ ἐπιχαίρουν δι' αὐτήν, ἢ νὰ βλέποντες ἀδιάφοροι διασπώμενον τὸ ἡρωικὸν ἀγωνιστικὸν μέτωπον τῆς Κύπρου.

Εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσιν, ὅτι ὁ Ἐθνάρχης Μακάριος, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ὑπογράψῃ τὰς συμφωνίας τῆς Ζυρίχης, ἐπέδειξε δισταγμοὺς καὶ ταλάντευσιν καὶ ἀμφιβολίαν. Ἠναγκάσθη ὅμως ἀπὸ τὴν ἀδήριτον πραγματικότητα νὰ τὰς ὑπογράψῃ, χωρὶς τότε νὰ ἐκδηλωθῇ οἰαδήποτε διαφωνία. Εἶναι ἀκαιρον, ἤδη, ἀλλὰ καὶ ἔθνικῶς ἀσύμφορον ν' ἀποδίδονται ἐκ τῶν ὑστέρων θολότητες διαθέσεων εἰς τὸν ὑπευθύνως διαχειριζόμενον τὸ δυσχερέστατον τοῦτο ζήτημα. Τὸ μεγαλύτερον ἀτύχημα διὰ τὴν Κύπρον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα ὀλόκληρον θὰ ἦτο ἡ διαίρεσις τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς ἐλευθερίας τῆς. Ὅχι μόνον διότι ἐξ αὐτῆς θὰ ὠφεληθοῦν οἱ ἐχθροὶ τῆς Κύπρου καὶ ὁ ἔλλογεύων πάντοτε κομμουνισμὸς, ἀλλὰ καὶ διότι μοιραῖον εἶναι τὸ ἔναυσμα τῆς διαίρεσεως καὶ μεταδοθῆ καὶ ἐδῶ. Καὶ τοῦτο θὰ ἦτο μοῖρα ἀληθῶς τραγικῆ. Καὶ θὰ ἀπετέλει μέγα Ἐθνικὸν δυστύχημα εἰς μίαν περίοδον τόσο κρίσιμον, ἀπὸ πάσης πλευρᾶς, ὅσον ἡ σημερινή.

Ἄθικτος καὶ ἀκεραία.

Ἡ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐναρξίς τῶν ἐργασιῶν τοῦ διὰ τὴν μελέτην τῶν συγχρόνων κοινωνικῶν προβλημάτων οργανωθέντος συνεδρίου τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι τὸ προοίμιον τῶν συνεδρῶν, ἅτινα κατὰ τὸ τρέχον ἔτος θὰ συγκροτηθοῦν ἐν Ἑλλάδι (ἐν Ῥόδῳ, ἐν Ἀθήναις κ.λ.π.) ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου.

Ἐπὶ τῇ ἐνκαιρίᾳ ταύτῃ πλείστα διεθνοῦς κύρους ἐκκλησιαστικὰ καὶ προσωπικότητες θὰ γνωρίσουν ἐκ τοῦ σύγγενος τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ θὰ διαπιστώσουν, ὅτι αὕτη δὲν εἶναι νεκρὰ Ἐκκλησία, ἀλλὰ ζῶν τμήμα τῆς καθ' ὄλον Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν μόνην νόμιμον καὶ κανονικὴν συνέχειαν τῆς ἀρχαίας ἡρωμένης καὶ ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἐλπίζομεν, ὅτι ἡ ἐπαφὴ αὕτη μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς θὰ ἀφυπνίσῃ παρὰ τοῖς ἐκπροσώποις τούτοις τῆς Χριστιανικῆς «Οἰκουμένης» τὴν συνείδησιν, ὅτι ἡ ὑπ' αὐτῶν ἀναζητούμενη «Una Sancta» δὲν εἶναι ἰδανικόν τι κατασκευάσμα, ἀλλ' ἀποτελεῖ ζῶσαν πραγματικότητα καὶ ὑπάρχει ἄθικτος καὶ ἀκεραία ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ὅτι μόνον

ὁ προσανατολισμὸς τῆς Χριστιανικῆς «Οἰκουμένης» πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας μας θὰ προλειάνῃ τὸ ἔδαφος διὰ τὴν συνένωσιν τῶν ἑκατοντάδων τῶν παραφράδων, εἰς τὰς ὁποίας εἶναι κατατετηγμένους ὁ προτεσταντικὸς κόσμος, καὶ διὰ τὴν καθ' ὅλου ποθητὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἀδιαλείπτως προσεύχεται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ἡ μετὰ τῆς φύσεως ἐπαφή.

Ἡ πάνδημος κατὰ τὰς Κυριακὰς ἐξόρμησις πρὸς τὰς διαφορὰς ἀκτὰς καὶ ἡ πύκνωσις τῶν φυσιολατρικῶν ἐκδηλώσεων οὐδὲν θὰ εἶχε μεμπτόν, ἐὰν συνεδνάζετο μὲ τὸν ἐκκλησιασμὸν καὶ ἐὰν ἐγίνετο κατὰ τρόπον, ὑποβοηθούντα οὐ μόνον τὴν σωματικὴν ἀνάπαυσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικὴν ἀναζωογόνησιν αὐτοῦ. Δυστυχῶς ὁμοίως ὁ ἐκκλησιασμὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παραμελεῖται καὶ πολλάκις ἢ ἀπόλαυσις τῆς φύσεως γίνεται κατὰ τρόπον οὐδόλως ἐξυπηρετοῦντα τὴν πνευματικὴν ἀνάτασιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐὰν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι εἰς πολλὰ μέρη αἱ διαφορὰι περιηγητικαὶ λέσχαὶ ὄργανον καὶ βακχικὰς ἐορτάς, αἵτινες ὑποβοηθοῦν τὴν ἐμφάνισιν πολλῶν ἀτασθαλιῶν, γίνεται κατανοητόν, ὅτι ἡ φυσιολατρικὴ κίνησις, ὡς αὕτη γίνεται, δεόν νὰ δημιουργήσῃ πολλὰς ἀνησυχίας εἰς τοὺς ἀνωτέρους πνευματικὸς ἀνθρώπους.

Πρέπει νὰ καταστῇ συνείδησις, ὅτι ἡ μετὰ τῆς φύσεως ἐπαφή δὲν πρέπει νὰ βεβηλώνεται διὰ ποικίλων παρεκτροπῶν καὶ ἀσχημιῶν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐξυγιανθῇ τὸν ἀνθρώπου, νὰ ὑποβοηθῇ τὴν αὐτοσυγκέντρωσιν καὶ αὐτοκριτικὴν, νὰ διευκολύνῃ τὴν προσευχὴν, νὰ δημιουργῇ ἀνωτέρας πνευματικὰς τέρψεις καὶ ἀπολαύσεις καὶ οὕτω νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰς ἀληθεῖς προϋποθέσεις τῆς σωματικῆς ἀναζωογόνησεως. Ἡ μονομερὴς σωματολατρεία καὶ θεοποίησις τῆς βιολογικῆς καὶ νατουραλιστικῆς σφαίρας ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ταπεινώσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν βλάβην καὶ αὐτῆς τῆς σωματικῆς ζωῆς αὐτοῦ.

Ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ.

Πρὸ τινῶν ἐβδομάδων, ἐξ ἀφορμῆς ἀδικαιολογήτου ἐπιθέσεως τοῦ γνωστοῦ χρονογράφου κ. Παλαιολόγου ἐναντίον τῆς «Ἐκκλησίας», ἠναγκάσθημεν νὰ καταδείξωμεν, ὅτι οὗτος παρεσύρθη εἰς τὸ νὰ ὑποστηρίξῃ περὶ τῆς ἀγωγῆς ἀπόψεις, αἵτινες θὰ εἶχον τὴν θέσιν τῶν μόνων εἰς φασιστικὰ καὶ ὀλοκληρωτικὰ καθεστῶτα. Ὁ κ. Παλαιολόγος, ἀντιπαρελθὼν ἐν σιγῇ τὴν διαπίστωσιν μας ἐκεῖνην, ἔλαβε πάλιν προσφάτως ὡς νέαν ἀφορμὴν, ἵνα ἐκδηλώσῃ τὴν πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ἀντίθεσιν του, τὸ σημειωμὰ μας περὶ τοῦ ἐκτροχιασμοῦ τοῦ προτεσταντικοῦ κόσμου, ὅστις χειροτονεῖ ἱερείας, ἀντιθέτως πρὸς τὴν μακραίωνα χριστιανικὴν παράδοσιν.

Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὁ κ. Παλαιολόγος οὐδόλως δύναται νὰ μᾶς πείσῃ, ὅτι «τὸ χέρι τοῦ Χριστοῦ» «ἔχει ὑπογράψει τὸ διορισμὸν τῶν γυναικῶν «στὴ θέσιν» τῆς ἱερείας, παρουσιάζεται περιφρονητὴν τὴν διὰ τῶν αἰῶνων πράξιν καὶ ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις, ὡς

εἴπομεν, εἶχε «διακονίσσας» ὡς βοηθοὺς ἐν τῷ ἐνοριακῷ ἔργῳ, ἀλλ' οὐδέποτε ἱερείας. Ἄν δὲ ὅλοι οἱ λαοὶ ζητοῦν νὰ ἀξιοποιοῦν τὰς παραδόσεις τῶν καὶ ἐὰν αὐτοὶ οἱ προτεστανταὶ σήμερον μετὰ νοσταλγίας βλέπουν τοὺς πνευματικὸς θησαυροὺς τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολῆς, πολὺ περισσότερον ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες πρέπει νὰ περιφρονηθῶμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ μὴ εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ τὰς ἀπεμπολώμεν εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν. Ἡ ἐκ Θεοῦ σοφία τῶν ἀποστόλων, οἵτινες δὲν ἐχειροτόνησαν ἱερείας ἀλλὰ μόνον ἱερεῖς, καὶ τὸ φωτεινὸν πνεῦμα τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ Οἰκουμηνικῶν Διδασκάλων, οἵτινες ἔμειναν ἀφωσιωμένοι εἰς τὰς ἀποστολικὰς παραδόσεις, δὲν εἶναι τι, ὅπερ τόσον ἐκόλως δεόν νὰ ἐξοβελίσθῃ ὑπὸ τῆς ἰδικῆς μας σοφίας.

Παράλογος ἰσχυρισμὸς.

Ἐν συνεχείᾳ δεόν νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι εἶναι τοσαύτη ἡ τάσις τοῦ κ. Παλαιολόγου, ἵνα ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ «Ἐκκλησία» σφάλλεται, ὥστε οὗτος παρασύρεται εἰς τὸ νὰ ὑποστηρίξῃ πράγματα, ἅτινα ἀντιτίθενται πρὸς τὴν στοιχειώδη λογικὴν. Οὕτως ὑποστηρίζει, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὀμιλῶμεν διὰ τοὺς ἐκτροχιασμοὺς τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν, διότι ὑπάρχουν Ἕλληνες τινες κληρικοί, ἀνάξιοι τῆς ἀποστολῆς των. Δηλαδή με τὴν ἰδίαν λογικὴν πρέπει νὰ παύσουν οἱ ἐκπαιδευτικοὶ νὰ ἀσκοῦν τὸ ἔργον των καὶ πρέπει νὰ κλείσουν τὰ σχολεῖα, διότι κατὰ διαστήματα παρουσιάζονται ἐκπαιδευτικοὶ τινες, οἵτινες καταισχύουν τὸ ἱερὸν λειτουργημὰ των. Μὲ τὴν ἰδίαν λογικὴν οὐδέποτε αἱ ἐφημερίδες καὶ οἱ χρονογράφοι θὰ ἔπρεπε νὰ ἀσχολῶνται μὲ τὰ θέματα τῆς εὐτυχίας ἢ τῆς ἐξυγιάνσεως τῆς οἰκογενείας ἐν τῇ περιπτώσει, καθ' ἣν θὰ ὑπῆρχον δημοσιογράφοι τινές, μὴ ἔχοντες κατὰ πάντα εὐτυχῆ ἢ ἐνῆρτον οἰκογενειακὴν ζωὴν...

Ἀσφαλῶς ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν αἰῶνων ἀγωνίζεται καὶ πρέπει νὰ ἀγωνίζεται ἐναντίον τῶν σαπρῶν μελῶν τῆς. Ἄλλ' ὁ προορισμὸς ταύτης δὲν εἶναι μόνον ἡ ἐσωτερικὴ ἐξυγιάνσις αὐτῆς. Παρὰ τὴν αὐτὴν πρέπει νὰ ἐργάζεται καὶ πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐξωτερικῶν πνευματικῶν ἐχθρῶν τῆς. Δι' αὐτὸ οὐδεὶς δύναται νὰ τὴν φιώσῃ, χρησιμοποιῶν τὸ σόφισμα, ὅπερ συγγέει ἕνα θεσμὸν πρὸς μερικὸς κακοὺς ἐκπροσώπους του. Ἐὰν δικαιολογῆται ἢ σύγγυσις αὕτη εἰς τοὺς ἀπλοϊκοὺς καὶ ἀφελεῖς ἀνθρώπους, οὐδόλως εἶναι ἐπιτετραμμένη εἰς τοὺς πνευματικὸς ἀνθρώπους, οἵτινες φιλοδοξοῦν νὰ εἶναι οἱ καθοδηγηταὶ τῆς κοινῆς γνώμης.

Καυχῶνται ἐν Κυρίῳ.

Ὁ γνωστὸς ἀγωνιστὴς δημοσιογράφος κ. Ψαθάς καταφέρεται ἐναντίον παρατηρήσεως, δημοσιευθείσης εἰς προηγούμενον φύλλον τῆς «Ἐκκλησίας» καὶ τονισίας, ὅτι ἡ δὲ τοῦ νιοῦ ἢ τῆς θυγατρὸς μίας χριστιανικῆς οἰκογενείας ἐκλογὴ τοῦ γνησίου μοναχικοῦ βίου δὲν ἀποτελεῖ κατάραν διὰ μίαν οἰκογένειαν, ἀλλὰ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερά Σύνοδος

Ἀποστολική Διακονία: Τὴν 17ην τρ. μηνὸς εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Πεντέλης ἐγένετο ἡ τελετὴ ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τῆς Στ' σειρᾶς τοῦ ἐν αὐτῇ λειτουργούντος Φροντιστηρίου Πνευματικῶν, προεξάρχοντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀγίας κ. Παντελεήμονος, ὡς ἐκπροσώπου τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Θεοκλήτου. Μετὰ τὴν προσευχὴν ὁ Διευθυντὴς τοῦ Φροντιστηρίου Ἀρχιμ. Στέφανος Ματακουλίας ἐξέθεσε τὰ τοῦ συντελεσθέντος ἔργου καὶ ἠυχάριστησε πάντας τοὺς κοπιᾶσαντας ὑπὲρ εὐδωσέως αὐτοῦ. Ἐν συνεχείᾳ ἐκπρόσωποι τῶν φοιτησάντων Πνευματικῶν ἐξέφρασαν τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον διὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ Πνευματικοῦ Φροντιστηρίου, ἐξ οὗ πλείους ὄσας ὠφελείας ἀπεκόμισαν. Ἐπηκολούθησεν ὁμιλία τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἀγίας κ. Παντελεήμονος, ὅστις μετέφερε τὰς εὐλογίας τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ παρέσχε τὰς καταλλήλους συμβουλὰς πρὸς τοὺς ἀποφοιτήσαντας Πνευματικούς περὶ τοῦ ἔργου αὐτῶν ἐν ταῖς ἐνορίαις, ἐν αἷς εἶναι ἐντεταγμένοι. Τὴν τελετὴν ἐκλείσει δι' ὁμιλίας τοῦ ὁ Γεν. Διευθυντῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Καθηγητῆς κ. Φυτράκης, ὅστις συνεχάρη τοὺς ἀποφοιτῶντας Πνευματικούς διὰ τὴν ἐπίδοσιν αὐτῶν, ἐξῆρε δὲ τὴν ὑψηλὴν πνευματικὴν δεκτικότητα τοῦ Ἐρημηριακοῦ Κλήρου, ὡς προέκυψεν ἐκ τῶν δύο ἑκατοντάδων Πνευματικῶν, οἵτινες ἄχρι τοῦδε ἐφοίτησαν εἰς τὸ Πνευματικὸν Φροντιστήριον, καὶ ἐτόνισεν ἐπὶ πλεόν τὸ ἀμέριστον ἐνδιαφέρον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας διὰ τὴν προαγωγὴν καὶ εὐδωσιν τοῦ ἔργου αὐτῶν.

— Ὡς ἐγένετο καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, καὶ πάλιν ἐφέτος Πνευματικοὶ Ἐφημέριοι τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς μεταβαίνουνσι μερίμνη τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας εἰς ἀπάσας τὰς Κατασκοπῆσεις τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, ἐνθα παρέχουσι πρὸς τοὺς μικροὺς κατασκοπῆτας τὴν εὐλογίαν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ πνευματικὰς ὑποθήκας διὰ καταλλήλων κηρυγμάτων καὶ τῆς τελέσεως τῶν μυστηρίων τῆς Ἱ. Ἐξομολογήσεως καὶ Θείας Εὐχαριστίας, καὶ διανέμωσι σχετικὰς εἰκόνας καὶ τὰ παιδικὰ περιοδικὰ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἡ Α. Μακαριότης, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος, προσβλήθεις ὑπὸ γαγγραινώδους σκωληκοειδίτιδος, δέκασι τῶν εἰς Καμμένα Βούρλα λουτροθεραπείαν αὐτοῦ καί, ἔλθων εἰς Ἀθήνας, εἰσηλθὼν εἰς τὸ Ἀρεταίειον Νοσοκομεῖον, ἐνθα ὑπέστη ἐπιτυχή ἐγχείρισιν τὴν Τετάρτην, 22αν Ἰουλίου καὶ περὶ ὥραν 2 π. μ. Ἡδὴ ἔχει

πηγὴν εὐλογίας. Καὶ πρὸς διάρρησιν ἡμῶν ἐπικαλεῖται τὸ γεγονός, ὅτι οἰκογένειά τις θρηρεῖ, διότι μία θυγάτηρ αὐτῆς ἠσπασθή τὸν μοναχικὸν βίον.

Δὲν γνωρίζομεν, ἐὰν ἡ νέα αὐτῆ ὑπὸ καλὰς ἢ κακὰς προϋποθέσεις περιεβλήθη τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα. Ἀλλ' ἐπιθυμοῦμεν νὰ τονίσωμεν, ὅτι ὁ κ. Ψαθάς δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ, ὅτι τὸ κριτήριον τῆς ἀξιολογήσεως τῶν πραγμάτων δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀξιολογικὴ μωσπία τῶν πολλῶν, διότι ὡς λέγει καὶ ὁ Σωκράτης ἐν τῷ «Κρίτωνι» τοῦ Πλάτωνος, «οὐ πάντων ἡμῶν φροντιστέον τι ἐροῦσιν οἱ πολλοί», ἀλλ' ὅ,τι ὁ «ἐπαῖον», ἢ «ἀλήθεια». Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ μωσπικῆ θεώρησις τῆς πραγματικότητος περιορίζει ταύτην εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ὄλης καὶ τοῦ σώματος καὶ ἀγνοεῖ τοὺς εὐρεῖς ὁρίζοντας τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἡ προσευχὴ καὶ ἡ πνευματικὴ θεωρία, ὡς τονίζει ὁ μέγας βιολόγος Alexis Carrel, συνενώνει τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα μὲ τὴν κινήσειον δύναμιν τοῦ σώματος καὶ ἀποτελεῖ τὴν εὐγενεστέραν ἀσχολίαν τοῦ ἀνθρώπου.

βελτιωθῆ αἰσθητῶς ἡ ὑγεία τοῦ Μακαριωτάτου, εἰσελθόντος εἰς τὸ στάδιον τῆς πλήρους ἀναρρώσεως.

Εἰς τὸ Ἀρεταίειον Νοσοκομεῖον προσήλθον, ἵνα ἐκφράσουν τὰς ὑπὲρ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ὑγείας τοῦ Μακαριωτάτου εὐχὰς τῶν πολλοὶ Σεβ. Ἀρχιερεῖς, ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Καραμανλῆς, μέλη τῆς Κυβερνήσεως, Πολιτικοί, Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, Βουλευταὶ καὶ πλήθη λαοῦ.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ ἐξ ἄλλου καταφθάνει καθημερινῶς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν σωρεία τηλεγραφημάτων, διὰ τῶν ὁποίων ἐκφράζεται τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ Μακαριωτάτου. Ἀπὸ πρωίας δὲ μέχρι νυκτὸς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς κατακλύζονται ὑπὸ τῶν τηλεφωνημάτων τῶν ἐπιθυμούντων νὰ πληροφορηθοῦν περὶ τῆς ὑγείας τοῦ Μακαριωτάτου. Ἐπίσης εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἀνεπέμφθησαν δεήσεις ὑπὲρ τῆς πλήρους ἀναρρώσεως τοῦ Μακαριωτάτου Προκαθημένου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

**

— Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Θ α υ μ α κ ο Ὑ κ. Χ ρ υ σ ὄ σ τ ο μ ο ς κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Ἰούλιον ἐχοροστάτησεν, ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν εἰς ἱεροὺς ναοὺς τοῦ Πειραιῶς, ἐν Κυριακαῖς καὶ ἑορταῖς.

— Τῇ 1ῃ Ἰουλίου ἐπέδωκε, εἰς τὸ Φουαγιέ τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου Πειραιῶς, τὰ διπλώματα εἰς ἀδελφὰς βοηθούς νοσοκόμους τῆς Σχολῆς τῆς «Ἐνώσεως Ἑλληνίδων Πειραιῶς ἢ Πρόδος».

— Τῇ 2ῃ ἐπεσκέφθη τὸν Δήμαρχον Πειραιῶς κ. Π. Νεντιδάκη, ἀνταποδώσας ἐπίσκεψιν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν δημαρχιακῶν αὐτοῦ καθηκόντων.

— Τῇ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ παρέστη εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἐκθέσεως τῶν ἔργων τῶν μαθητῶν τῆς Ἐπαγγελματικῆς καὶ Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς τοῦ Δήμου Πειραιῶς.

— Τῇ 10ῃ προήδρευσεν Ἐπιτροπῆς Ἀποταμιεύσεως εἰς τὸ Δημαρχεῖον Πειραιῶς.

— Τῇ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ, τὸ ἑσπέρας, ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου, ἐχοροστάτησεν καὶ ὠμίλησεν εἰς τὸν ἑορτάζοντα ἱερὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Εὐφημίας Ν. Χαλκηδόνος Ἀθηνῶν.

— Τῇ 15ῃ προσέστη τῆς Νεκρωσίμου Ἀκολουθίας διὰ τὸν ἀποβιώσαντα ἱερέα Χαράλαμπον Σταυρόπουλον, ἐφημέριον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Νεκροταφείου Πειραιῶς, τελεσθείσης εἰς τὸν εἰρημένον ναόν, καὶ ὠμίλησε κατ' αὐτὴν καταλλήλως.

Διὰ τοὺς ἔχοντας τοιαύτην γνώμην περὶ τῆς ὑπὸ τῶν εὐσυνειδήτων μοναχῶν ἀσκουμένης προσευχῆς καὶ διὰ τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὅτι ἡ ἐν Χριστῷ ἀγαμία ἀποτελεῖ δωρεάν, ἥτις «δέδοται» εἰς ὠρισμένους ἐκλεκτούς, ἢ γνησία καὶ πραγματικὴ μοναχικὴ ζωὴ εἶναι ἀφορμὴ πραγματικῆς κωνήσεως καὶ οὐχὶ αἰτία θρήνου καὶ λύπης. Ὅταν λοιπὸν ἡ μοναχικὴ ζωὴ εἶναι οἷα πρέπει νὰ εἶναι, ἀποτελεῖ πράγματι πηγὴν εὐλογίας. Καὶ ὡς τοιαύτην τὴν βλέπουν πολλοὶ χριστιανικαὶ οἰκογένειαι, αἵτινες κωνῶνται ἐν Κυρίῳ, διότι ἠξιώθησαν νὰ ἴδουν ἐν τέκνον των νὰ ἐκλέγῃ τὴν ἀληθῆ μοναχικὴν ζωὴν καὶ τὴν παρὰ τὸ ἱερὸν θυσιαστήριον διακονίαν. Ἐὰν οἱ πάσχοντες ἐκ πνευματικοῦ δαλτωνισμοῦ καὶ περιορίζοντες τὴν πραγματικότητα μόνον ἐντὸς τῆς ὕλικῆς σφαίρας δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσουν τὸ γεγονός αὐτό, τοῦτο δὲν παύει νὰ ἀποτελῇ εὐτυχὴ πραγματικότητα, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ παραθεωρῇ εἰς δημοσιογράφος τόσο ἐνδεῆς ἀντιλήψεως καὶ ἀντικειμενικότητος, οἷος εἶναι ὁ κ. Ψαθάς.

— Τῆ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ ἐπεθεώρησε τοὺς ἐν Πειραιεὶ ἱεροὺς ναοὺς τῆς Ὑπαπαντῆς, τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ταμπουριῶν, τῆς Ἁγίας Σοφίας, καὶ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου τοῦ Λόφου Καραβά.

— Τῆ 20ῇ ἐτέλεσεν Ἁγιασμόν εἰς τὸ Ἑργατικὸν Κέντρον Πειραιῶς, ἐπὶ τοῖς ἑγκαινίοις τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τοῦ Σεμιναρίου ἐργατικῆς ἐκπαίδευσεως. Παρέστησαν Ἀμερικανοὶ Ἀντιπρόσωποι, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Γ. Ἀνδριανόπουλος καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Ὡμίλησε χαιρετίσας καταλλήλως τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Σεμιναρίου.

— Τῆ 24ῇ ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῶν Ἁγίων Θεοδώρων τοῦ Ἀ' Νεκροταφείου Ἀθηνῶν, καὶ ἐν συνχείρᾳ ἐτέλεσε μνημόσυνον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Δωροθέου, ἐπὶ τῇ συμπληρωσείᾳ διετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

* * *

Ἅγιος Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κερνίτσης κ. Χρυσόστομος κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Ἰουλίου ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς εἰς διαφόρους ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν.

Τῆ 1ῃ Ἰουλίου προήδρευε συνεδρία τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

Τῆ 4ῃ Ἰουλίου μετέβη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὴν ἐν τῇ βουλγαρικῇ πρεσβείᾳ δεξίωσιν ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Βουλγαρίας.

Τῆ αὐτῇ παρέστη εἰς τὰς ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Ὄρειφ ἑξετάσεις τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς ὡς μέλος τῆς ἑξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς.

Τῆ 11ῃ Ἰουλίου προέστη τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ Ἁγίου Γεωργίου Κωνσταντίνου, τοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος ἱερέως Κωνσταντίνου Φωτίου καὶ ὠμίλησεν ἐπικαίρως.

Τῆ 12ῃ Ἰουλίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὴν ἐτήσιαν ἑορτὴν τῆς Μέσης νυκτερινῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς τοῦ Συλλόγου Ἐμποροῦπαλλήλων Ἀθηνῶν.

Τῆ 15ῃ Ἰουλίου προήδρευε συνεδριάσεως τῆς Ὑποεπιτροπῆς πρὸς ἐκποίησην τοῦ σχεδίου τῶν ἐργασιῶν τῆς ὑπὸ τῆς ἱερῆς Συνόδου ὁρισθείσης Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ καταρτισμοῦ ἑνιαίου Ἀναλυτικοῦ Προγράμματος καὶ Βοηθημάτων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.

Τῆ 23ῃ Ἰουλίου μετέβη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὴν ἐν τῇ πρεσβείᾳ τῆς Ἡνωμένης Ἀραβικῆς Δημοκρατίας δεξίωσιν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἐθνικῆς τῆς ἑορτῆς.

* * *

— Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀχαΐας κ. Παντελεήμων, τῆ 27ῃ Ἰουλίου ἐκπροσωπῶν τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἐτέλεσε τὸν Ἁγιασμόν κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου θεμελιώσιν τοῦ νέου κτιρίου τῆς Χ.Α.Ν. ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἀκαδημίας καὶ Ὀμήρου.

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰουλίου ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν εἰς διαφόρους Ἱ. Ναοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Τῆ 1ῃ Ἰουλίου προέστη καὶ ὠμίλησε κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος ἱερέως Φιλάρτου Ζαφείρη, ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Ἀναργύρων Ἀμφιθέας.

Τῆ 4ῃ Ἰουλίου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κατὰ τὴν γενομένην δεξίωσιν ἐν τῇ Ἀμερικανικῇ Πρεσβείᾳ ἐπὶ τῇ 183ῃ Ἐπετείῳ τῆς Ἀνεξαρτησίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Τῆ 5ῃ Ἰουλίου ὠμίλησε κατὰ τὴν τελετὴν τῆς λήξεως τῶν μαθημάτων τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀσύλου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου ἐν Νέα Σμύρνη.

Τῆ 6ῃ Ἰουλίου προήδρευε συσκέψεως τῶν κληρικῶν τῶν πλαισιούντων τὸ Γραφεῖον Τύπου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

Τῆ 7ῃ Ἰουλίου, ἐκπροσωπῶν τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, προσεφώνησε, διαβιβάσας τὸν χαιρετισμόν, τὰ συγχαρητήρια, καὶ τὰς εὐχὰς Αὐτοῦ πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ἐν τῇ Αἰθούσῃ τοῦ Παρασσοῦ προσκεκλημένους καὶ μαθητὰς τοῦ Ἑλληνοαμερικανοῦ Ἰνστιτούτου, ἐπὶ τῇ

ἑορτῇ τῆς ἀπουμῆς τῶν διπλωμάτων, ὡς καὶ τῶν βραβείων, πρὸς τοὺς ἀριστεύσαντας τοιοῦτους, παραλαβῶν συγχρόνως τὴν διὰ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἀναμνηστικὴν Περγαμηνήν, εὐχαριστήριον διὰ τὰς προσεχθείσας ὑπ' Αὐτοῦ ὑπηρεσίας, ὡς καὶ τὸ ἀπονεμηθὲν τῷ θεοφιλεστάτῳ Ἐπισκόπῳ Ἀχαΐας ἀναμνηστικὸν μετάλλιον διὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ προσεχθείσας ὑπηρεσίας εἰς τὸ Ἰνστιτούτον.

Τῆ 8ῃ τοῦ ἰδίου μηνὸς παρέστη ἐκ μέρους τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ ὠμίλησε κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἀπουμῆς βραβείων εἰς τοὺς ἀριστεύσαντας μαθητὰς τῶν τεχνικῶν Σχολῶν «Ὁ Ἡφαιστος».

Τῆ 9ῃ Ἰουλίου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τὸ ἐν τῷ θεάτρῳ Κυβέλης συγκληθὲν 31ον Συνέδριον τῶν Δημοδιδασκάλων, προσφωνήσας καταλλήλως.

Τῆ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ προήδρευσε τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐκκλησιολογικοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ προήδρευσε ἐν τῇ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῇ συσκέψεως εἰδικῶς συγκληθείσης πρὸς ἀνταλλαγὴν γνωμῶν διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν διαφορῶν ἐν Ἑλλάδι δρώντων αἰρετικῶν.

Τῆ 11ῃ Ἰουλίου προήδρευσε τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλιαγμένης.

Τῆ 16ῃ Ἰουλίου μηνὸς ἐξεπροσώπησε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, προσφωνήσας καταλλήλως τὸ παρὸν εἶδος τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Βογιατζῆ συνελθόν 26ον Συνέδριον τῶν Λειτουργῶν τῆς Μέσης Ἐκπαίδευσεως, ἐν τῇ Αἰθούσῃ τοῦ Παρασσοῦ.

Τῆ 17ῃ Ἰουλίου προέστη τῆς τελετῆς τῆς λήξεως τῶν μαθημάτων τοῦ βου κύκλου τοῦ Πνευματικοῦ Φροντιστηρίου Κληρικῶν, ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Πεντέλης, προσφωνήσας τοὺς ἀπερχομένους δι' ἀναλόγου προσλαλίας καὶ διαβιβάσας τὰς εὐλογίας τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου.

Τῆ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ προήδρευσε τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλιαγμένης.

Τῆ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ προήδρευσε τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Πύλης Ἀγορᾶς (Γρηγορούσης).

Τῆ 22ῃ Ἰουλίου προήδρευσε τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἀσύλου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου.

Τῆ 23ῃ τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐξεπροσώπησε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κατὰ τὴν δεξίωσιν τῆς δοθείσας εἰς τὴν Αἰθιοπικὴν πρεσβείαν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων τοῦ Αὐτοκράτορος Χαϊλέ Σελασιέ.

ΟΙΚΟYΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς

Γράφων ἡμῖν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβος καὶ ἀναφερόμενος εἰς σχετικὴν παρατήρησιν τῆς «Ἐκκλησίας», πληροφορεῖ ἡμᾶς, ὅτι ἐν Μοντρεάλῃ τοῦ Καναδά ὑπάρχει καὶ λειτουργεῖ ἀπὸ 50ετίας Ἑλληνικὸς Ὀρθόδοξος Ἱ. Ναὸς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἔχων δύο ἱερεῖς, ἔξ ὧν ὁ εἰς θεολόγος. Ὑπάρχει ἐπίσης καὶ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, ἔχον περὶ τοὺς 250 μαθητὰς καὶ μαθητρίδας. Ἐν Καναδᾷ ὑπάρχουν καὶ λειτουργοὶν 14 Ἱεροὶ Ναοὶ Ὀρθόδοξοι Ἑλληνοὶ, εἰς πολλοὺς τῶν ὁποίων ἐκκλησιάζονται καὶ μὴ Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἱερέων εἶναι θεολόγοι, γινώσκαι τῆς τε Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ἀγγλικῆς. Ὁ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου θεμελιωθεὶς ἐν Μοντρεάλῃ πρό τινων ἑβδομάδων, ἐπὶ εὐρυτάτου καὶ κεντρικωτάτου οἰκοπέδου, νέος Ἱερός Ναός, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνεφέρετο ἡ παρατήρησις τῆς «Ἐκκλησίας», θὰ ἀποβλέψῃ εἰς τὴν καλύτεραν ἐξυπηρέτησιν τῶν καθημερινῶς αὐξανόντων Ἑλληνορθόδοξων Χριστιανῶν. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ οἰκοπέδου θὰ ἀνεγερθῇ καὶ δεῦτερον σχολικὸν Κτίριον, ὡς καὶ Κοινωνικὸν Κέντρον διὰ τὴν στέγασιν τῶν ὑπηρεσιῶν Κοινωνικῆς Προνοίας, Φιλοπτώχων, Ἀδελφότητος, Ἑλληνορθόδοξου Νεολαίας, καὶ διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν λοιπῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν τοῦ Ἑλληνορθόδοξου πληρώματος. Ὡστε ἡ Ἑλληνορθόδοξος Ὁμογένεια τοῦ Καναδά, ὡς καὶ ἡ τῆς Ἀμερικῆς, διατηρεῖ ἀλώβητον τὴν πίστιν αὐτῆς εἰς τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὰς Ἐθνικοθρησκευτικὰς ἡμῶν παραδόσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ο πρωθιερέυς Βιτάλιος Ν. Μπροροβόβ, καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λένινγκραντ καὶ ὁ Βίκτωρ Σ. Ἀλεξέεφ, γραμματεὺς τοῦ ἐπὶ τῶν διεκκλησιαστικῶν σχέσεων Γραφείου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, παρέμειναν εἰς τὴν Γενεύην ἐπὶ τέσσαρας ἑβδομάδας ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, διὰ νὰ γνωρίσουν τὸ Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν. Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἐγκαταλείποντες τὴν Γενεύην, ἐξέφρασαν τὴν ἐλπίδα των, ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς των θὰ ἀνοίξῃ νέαν ἐποχὴν στενωτέρων σχέσεων μεταξὺ τοῦ Πατριαρχείου των καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου. Οὗτοι θὰ ὑποβάλουν ἐκθεσὶν ἐπὶ τῆς ἐπισκέψεώς των εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία πρόκειται νὰ συνέλθῃ ἀρχὰς Αὐγούστου, ὅτε θὰ ὀρισθοῦν ὑπ' αὐτῆς καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, οἱ ὁποῖοι θὰ σταλοῦν ὡς παρατηρηταὶ εἰς τὸ ἐν Ρόδῳ ἀπὸ 17-29 Αὐγούστου συγκληθησόμενον Συνέδριον τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν.

— Εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσην θὰ γυρισθῇ προσεχῶς μία κινηματογραφικὴ ταινία ἀποκλειστικῶς θρησκευτικοῦ περιεχομένου. Τὸ θέμα τῆς ταινίας θὰ εἶναι ἡ ζωὴ τῶν πρώτων χριστιανῶν, ἡ ὁποία θὰ ἀναπαρασταθῇ ἀπὸ κοινωνικῆς καὶ ἱστορικῆς σκοτιῆς. Τὸ σενάριο τῆς ταινίας αὐτῆς γράφεται ὑπὸ τοῦ λογοτέχνου Λ. Σομπόλιεφ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Σερβίας κ. Γερμανὸς ἀφίκετο τὴν 18ην Ἰουλίου ἐ.ε. εἰς τὰ Σκόπια ἐν τῇ ιδιότητι τοῦ ὡς ἀνωτάτου ἀρχηγοῦ καὶ τῆς λεγομένης Μακεδονικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, συνοδευόμενος ὑπὸ πολυμελοῦς ἀκολουθίας, ἀποτελουμένης ἐκ τριῶν ἐπισκόπων καὶ ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν προσωπικοτήτων. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Πατριάρχης Σερβίας κ. Γερμανὸς ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν ἐπ' ὄνοματι τοῦ ἁγίου Μηνᾶ τιμώμενον ναὸν τῶν Σκοπίων μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σκοπίων κ. Δοσιθέου, τῶν ἐπισκόπων τῆς ἀκολουθίας του καὶ πολλῶν ἱερέων. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς θείας λειτουργίας ἐγένετο ἡ χειροτονία τοῦ ἀρχιμανδρίτου κ. Κλήμεντος ὡς ἐπισκόπου Πρέσπας καὶ Βιτωλίων, ὁ ὁποῖος ἐξελέγη πέρυσι ὑπὸ τῆς ἐν Ἀχρίδι συνελευθῆς ἐθνικο-ἐκκλησιαστικῆς Συνελεύσεως. Εἰς τὴν χειροτονίαν παρέστησαν ὁ γραμματεὺς τῆς Ὁμοσπονδιακῆς ἐπιτροπῆς θρησκευμάτων κ. Μίλογε Ντίλπαριτς, ὁ γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς θρησκευμάτων παρὰ τῇ προεδρίᾳ τῆς Κυβερνήσεως τῶν Σκοπίων κ. Ντόνε Ἡλίγεβσκυ καὶ ἄλλαι πολιτικαὶ προσωπικότητες.

Μετὰ τὴν χειροτονίαν ὁ Πατριάρχης Σερβίας κ. Γερμανὸς, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν νεοχειροτονηθέντα ἐπίσκοπον Πρέσπας καὶ Βιτωλίων, ἐτόνισεν ὅτι οὗτος πρέπει νὰ ἀπηρετῇ τὴν ἀφοσίωσιν τὴν Μακεδονικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τὴν στενὴν του πατρίδα Λαϊκὴν Δημοκρατίαν τῆς Μακεδονίας καὶ τὴν Ὁμοσπονδιακὴν Λαϊκὴν Δημοκρατίαν τῆς Μακεδονίας». Ἀπαντῶν εἰς τὴν προσφώνησιν τοῦ Πατριάρχου, ὁ νεοχειροτονηθεὶς ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπόφοιτος γυμνασίου καὶ πτυχιούχος τῆς Νομικῆς Σχολῆς Βελιγραδίου, εἶπε σὺν τοῖς ἄλλοις ὅτι θὰ ἐκτελῇ τὰ ἀρχιερατικά του καθήκοντα «ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς προόδου τῆς Ἀ.Δ. τῆς Μακεδονίας, ὡς καὶ τῆς εὐτυχίας ὅλων τῶν λαῶν τῆς σοσιαλιστικῆς Γιουγκοσλαβίας».

Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη ἐπίσημον πρόγευμα πρὸς τιμὴν τοῦ Πατριάρχου Σερβίας κ. Γερμανοῦ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Σκοπίων κ. Δοσιθέου, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποῖου ἀντηλλάγησαν προπόσεις. Ὁ Μητροπολίτης Σκοπίων κ. Δοσιθεὸς εἰς τὴν πρόποσίν του ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τοὺς ὑψηλοὺς ἐκπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας Σερβίας, διότι «διὰ τῆς χειροτονίας τοῦ νεοεκλεγέντος ἐπισκόπου Πρέσπας καὶ Βιτωλίων κ. Κλήμεντος σταθεροποιεῖται τὰ θεμέλια τῆς ἀληθινῆς κανονικῆς ἐνότητος μεταξὺ τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Μακεδονικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» καὶ διότι τοιοῦτοτρόπως «ἰκανοποιεῖται τὰ παλαιὰ ἐκκλησιαστικά καὶ ἱστορικά δικαιώματα καὶ οἱ πόθοι τοῦ μακεδονικοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ καὶ τοῦ κλήρου του καὶ παρέχεται συμβολὴ εἰς ἐπὶ στενωτέρας ἀδελφικῆς σχέσεως μεταξὺ τοῦ σερβικοῦ καὶ τοῦ μακεδονικοῦ λαοῦ».

Ὁ Πατριάρχης Σερβίας κ. Γερμανὸς, ἀπαντῶν εἰς τὴν ὡς ἄνω πρόποσιν, εἶπε μεταξὺ ἄλλων «ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Ἱερᾶς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Σερβίας ἔλαβε μεγαλῆν ἱστορικὴν ἀπόφασιν, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας εἶναι ἡ πραγματοποιήσις τῶν παλαιῶν ἰδανικῶν τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἀ.Δ. τῆς Μακεδονίας». Περαιτέρω ὁ Πατριάρχης κ. Γερμανὸς ἐτόνισεν τὰ ἑξῆς: «Ἡ Ἀ.Δ. τῆς Μακεδονίας ἀπέκτησε τέλος γηγενεῖς ἐπισκόπους τῆς, ἀπέκτησεν ἰδικὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὀργάνωσιν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Μακεδονικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, παραμεουσης καὶ εἰς τὸ ἐξῆς εἰς πνευματικὴν καὶ κανονικὴν ἐνότητα μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Σερβίας. Τοιοῦτοτρόπως ὁ μακεδονικὸς ὀρθόδοξος λαὸς, διὰ τῆς ἐπιτεύξεως τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἰδανικῶν του, ἐπραγματοποίησε πλήρως τοὺς πόθους του καὶ ἐξησφάλισεν ἀπρόσκοπτον ἀνάπτυξιν ἐν πλήρει ἐνότητι με ὅλους τοὺς ἄλλους λαοὺς τῆς Γιουγκοσλαβίας».

Μετὰ ταῦτα ὁ Πατριάρχης Σερβίας κ. Γερμανὸς, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου κ. Δοσιθέου καὶ τῶν μελῶν τῆς ἀκολουθίας του, μετέβη μέσῳ Βιτωλίων εἰς τὴν Ἀχρίδα, ὅπου ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ παραθερίζοντος προέδρου τῆς Βουλῆς τῶν Σκοπίων κ. Λαζάρου Κολισέβσκυ, ὁ ὁποῖος ἐξέφρασε τὴν ἰκανοποίησίν του, διότι ὁ Πατριάρχης κ. Γερμανὸς ἐπέδειξεν ἰδιαίτερον κατανόησιν διὰ τὴν ρυθμίσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων τῆς Ἀ.Δ. τῆς Μακεδονίας.

— Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πρωτοσυγκέλλου καὶ τοῦ διακόνου του, ἀφίκετο εἰς Βελιγράδιον τὴν 11ην Ἰουλίου 1959, καταλύσας εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ὡς φιλοξενούμενος τοῦ Πατριάρχου Σερβίας κ. Γερμανοῦ. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Σεβ. Μητρ. Θεσσαλονίκης ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν μετὰ τοῦ Πατριάρχου Σερβίας εἰς τὸν ἐν Τόπτσιντερ ναὸν τῶν ἁγίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, χειροτονήσας εἰς πρεσβύτερον τὸν διάκονον Στέφανον Μπότσα, ἐψηφισμένον ἐπίσκοπον Δαλματίας, κατόπιν παρακλήσεως τοῦ Πατριάρχου κ. Γερμανοῦ. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων ἐτέλεσε μνημόσυνον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Βελιγραδίου «Ρούζιτσα» ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἐθνομάρτυρος Ρήγα Φεραίου. Τὴν δὲ ἐσπέραν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα, παρατεθὲν πρὸς τιμὴν του ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Σερβίας κ. Γερμανοῦ. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος ἤγειραν προπόσεις ὁ Πατριάρχης Σερβίας, ὁ Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων καὶ ὁ ἐν Βελιγράδιῳ Ἕλλην πρέσβυς κ. Τσακαλῶτος. Τὴν 13ην Ἰουλίου ὁ Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων ἐπεσκέφθη τὸ Ὀπλενατς καὶ τὴν ἱερὰν μονὴν τῆς Ζίτσης, τὴν δὲ ἐπομένην τὰς μονὰς τῆς κοιλάδος Ὁρτσαρς Κάμπλαρ. Τὴν 11ην Ἰουλίου ὁ πρέσβυς κ. Τσακαλῶτος παρέθεσε πρὸς τιμὴν τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης γεῦμα, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποῖου ὁ κ. πρέσβυς καὶ ὁ Πατριάρχης Σερβίας ἀντήλλαξαν θερμὰς προπόσεις. Τὴν 15ην Ἰουλίου ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων ἀνεχώρησε διὰ τὴν Θεσσαλονικὴν, συνοδευθεὶς μέχρι τῆς πόλεως τοῦ Κραγκούγεβατς ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Μπανιαλόυκας κ. Βασιλείου καὶ τοῦ ὕψηγητοῦ τῆς Θεολ. Σχολῆς Βελιγραδίου κ. Σ. Γκόσεβιτς. Κατὰ τὴν πεποίθησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν κύκλων τοῦ Βελιγραδίου, ἡ ἐπίσκεψις αὕτη τοῦ Σεβ. Μητρ. Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος θὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τοὺς δεσμοὺς τὸσον μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ Πατριάρχου Σερβίας, ὅσον καὶ μετὰ τῶν ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν μας καὶ τῶν φίλων λαῶν μας.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ Πάπας Ἰωάννης ΚΓ' ἐδέχθη προσφάτως ὀκτώ ἀρχηγούς κρατῶν.

— Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τοῦ Βιέτ-Νάμ ἐτελέσθησαν Εἰδικαὶ Λειτουργίαι διὰ τοὺς ἐργάτας. Εἰς τὴν ὀργάνωσιν αὐτῶν ἔλαβον μέρος ἡ «Χριστιανικὴ Ἐργαζομένη Νεολαία» καὶ τὰ Καθολικὰ ἐργατικά συνδικάτα.

— Ὁ Πάπας Ἰωάννης ΚΓ' ἐδέχθη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Κοινοτορίου τὴν ἐξ ἱερέων καὶ ἱερομονάχων Ἐπιτροπὴν διὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς προσεχοῦς συνόδου τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας τῆς Ρώμης.

— Ὁ Πάπας ὠνόμασε πρόεδρον τῆς «Καθολικῆς Δράσεως»

της 'Ιταλίας τὸν καθηγητὴν κ. 'Αγκοστίνου Μαλταρέλλο, ὅστις διαδέχεται τὸν κ. Τζέντα.

—'Ἦρξατο ἐκδιδόμενη ὑπὸ ἐκδοτικοῦ ἰσπανικοῦ οἴκου ἡ πολὺγλωσσος Βίβλος εἰς ἑβραϊκὴν, ἀραμαϊκὴν, λατινικὴν, ἑλληνικὴν, κοπτικὴν, ἀραβικὴν, ἰσπανικὴν καὶ ἄλλας γλώσσας.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ Β' Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνεκοίνωσε, μεταξύ ἄλλων, τὰ ἑξῆς ἐν σχέσει πρὸς τὴν συνεδρίαν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Ρόδω ἀπὸ 19-28 Αὐγούστου 1959.

«Ἡ ἐν Ρόδω συνεδρίασις λαμβάνει ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον οὐχὶ ἀπλῶς λόγῳ τοῦ τόπου τῆς συνεδριάσεως, ἀλλὰ λόγῳ τῆς σοβαρότητος τῆς ἡμερησίας διατάξεως: 1) Τὸ θέμα «Συμβολῆς τῆς Ἀνατολικῆς Παραδόσεως καὶ τῆς Δυτικῆς Παραδόσεως εἰς τὸν Χριστιανικὸν Κόσμον» θὰ ἀποτελέσῃ τὸ κεντρικὸν θέμα τῶν συζητήσεων τῆς Ἐπιτροπῆς, εἰσηγούμενων διακεκμημένων ἐπιστημόνων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως. 2) Θὰ συζητηθῶν ζητήματα σχετικὰ μὲ τὴν 3ην Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν τὸ 1961. Θὰ ἀκουσθῶν ἐκθέσεις σχετικαὶ μὲ τὴν προεσχῆ Γενικὴν Συνέλευσιν, προπαρασκευασθῶσμεναι ὑπὸ Ἐπιτροπῶν καὶ Ὑποεπιτροπῶν, αἵτινες θὰ ἔχουν συνέλθει ἀμέσως πρὸ τῶν συνεδριάσεων τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς. Αἱ βασικαὶ γραμμαὶ τοῦ θέματος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως: «Ἰησοῦς Χριστὸς τὸ Φῶς τοῦ Κόσμου» θὰ συζητηθῶν ὡσαύτως. 3) Ἡ Μελέτη τῆς Χριστιανικῆς εὐθύνης εἰς περιοχὰς ταχέως κοινωνικῆς ἀλλαγῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Πρὸ τῆς συνόδου τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς θὰ συνέλθῃ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἡ τελικὴ συνεδρίασις, ἡ ὁποία θὰ δώσῃ ὀριστικὴν μορφήν εἰς μελέτας τριῶν ἐτῶν ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς εὐθύνης εἰς περιοχὰς ταχέως κοινωνικῆς Ἀλλαγῆς. Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ αἱ Ἐκκλησίαι ἠσχολήθησαν μὲ τὰς ἀντιθέσεις τῆς δυτικῆς μορφώσεως καὶ τῆς ἐκβιομηχανοποιημένης κοινωνίας τῆς Ἀσίας, Ἀφρικῆς καὶ Λατινικῆς Ἀμερικῆς, ὡς καὶ μὲ τὰ προβλήματα τῆς ἐνδείας ἀσθενείας καὶ τοῦ ἀγῶνος τῶν νέων ἐθνῶν διὰ τὸν ἔθνησμον τῶν. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς μελέτης ταύτης ὑπολογίζεται ὅτι θὰ ἔχουν λίαν σημαντικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς σκέψεως τῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ τὰ ἐπερχόμενα ἔτη. 4) Περαιτέρω συζητήσεις θὰ γίνων ἐν τῇ Κεντρικῇ Ἐπιτροπῇ ἐπὶ τῆς προτεινομένης συγχωνεύσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ Διεθνoῦς Ἀποστολικοῦ Συμβουλίου, πρόχειρον σχέδιον τῆς ὁποίας ἐγένετο δεκτὸν παρὰ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τοῦ 1957. 5) Παγκόσιον Πρόσφυγικὸν Ἔτος. Ἡ περίοδος ἀπὸ 28ης Ἰουλίου 1959 μέχρι 30ῆς Ἰουλίου 1960 υἱοθετήθη ἀπὸ μέρους 55 κρατῶν μελῶν τοῦ Ὄργανισμοῦ Ἠνωμένων Ἐθνῶν ὡς τὸ Παγκόσιον Προσφυγικὸν Ἔτος. Τὸ Παγκόσιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, μέσῳ τῆς Ὑπηρεσίας Προσφύγων αὐτοῦ, εἶναι ἐν ἐκ τῶν σπουδαιωτέρων ὀργάνων τῶν ἐργαζομένων εἰς τὸν τομέα αὐτόν, θέλει δὲ ἀπευθυνθῆ ἔκκλησις πρὸς τὰς Ἐκκλησίας ἐκ μέρους τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, ὅπως συμμετάσχον εἰς τοῦτο. Ἐλπίζεται ὅτι ἡ υἱοθέτησις τοῦ ἔτους τούτου θὰ παράσχῃ περαιτέρω εὐκαιρίας εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ χριστιανικοὺς λαοὺς, ὅπως ἀναλάβουν πλέον σημαντικὸν ρόλον διὰ τὴν λύσιν τοῦ μεγάλου ἀνθρωπίνου προβλήματος. 6) Νέα Κεντρικὰ Γραφεῖα ἐν Γενεύῃ. Τελικὰ σχέδια θὰ ὑποβληθῶσι εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν διὰ τὸν νέον κτίριον τῶν Κεντρικῶν Γραφείων τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Γενεύῃ, προβλέπεται δὲ ὅτι θέλει ληφθῆ ἀπόφασις διὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν ἀνεγέρσεως αὐτῶν. Ἀπὸ ἀπόψεως θέσεως, οὐσίας καὶ ἀντιπροσωπεύσεως, ἡ ἐπερχομένη σύνοδος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς πρόκειται ν' ἀποδειχθῆ ὡς μία ἐκ τῶν πλέον ἱστορικῶν συγκεντρώσεων εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς συγχρόνου Οἰκουμενικῆς Κινήσεως.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25ῃ Ἰουλίου 1959

**Πρόσκλησις πρὸς φοιτησιν
εἰς τὴν Ἀνωτέραν Σχολὴν Διακονισσῶν - Κοινωνικῶν Λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος**

Εἰς τὰ παρὰ τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Ἀγ. Βαρβάρας Ἱδρύματα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος λειτουργεῖ ἤδη, ὡς γνωστὸν, ἀπὸ τοῦ προπαρελθόντος ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους ἡ «Ἀνωτέρα Σχολὴ Διακονισσῶν - Κοινωνικῶν Λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Σκοπὸς τῆς Σχολῆς ταύτης εἶναι ἡ εἰδικὴ ἐκπαίδευσις, διὰ τὸ κοινωνικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, νεανίδων, αἱ ὁποῖαι τοποθετοῦμεν, μετὰ τὴν ἀφοίτησιν των, εἰς Ἑνορίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅ' ἀναλάβουν τὴν ἀσκήσιν τοῦ ἔργου τούτου, ὑπὸ τῆς ἐπιτελείας καὶ κοθοδήγησιν τῶν οἰκείων Ἐφημερίων.

Κατὰ τὸ ἐπόμενον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1959 - 60 θὰ γίνωσι δεκταὶ εἰς τὴν Σχολὴν ταύτην πρὸς ἐκπαίδευσιν, ὡς ὑπότροφοι τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς, δέκα πέντε (15) πτυχιῶχοι τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, ἡλικίας οὐχὶ ἀνωτέρας τῶν 30 ἐτῶν.

Αἱ ἐπιθυμοῦσαι ὅπως φοιτήσωσιν εἰς τὴν Σχολὴν, δέον ὅπως υποβάλωσι τὰς σχετικὰς αἰτήσεις των μέχρι τῆς 15ης Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ. εἰς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, συνοδευομένης ὑπὸ τῶν κάτωθι δικαιολογητικῶν:

- 1) ἐπισήμου ἀντιγράφου τοῦ πτυχίου των,
- 2) πιστοποιητικοῦ γεννήσεως,
- α) συστατηρίου ἐπιστολῆς τοῦ οἰκείου Ἀρχιερέως,
- 4) ἀποδεικτικοῦ προτέρας τυχόν ὑπηρεσίας των εἰς ἔργα κοινωνικῆς προνοίας καὶ πνευματικῆς καθ' ὅλου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δράσεως.

ΕΚ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

† Μητροπολίτου Σάμου Εἰρηναίου, Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία καὶ ἡ Οἰκουμενικὴ λεγομένη χριστιανικὴ κίνησις (δύο νέα ἔθρα), Ἀθήναι 1959, σελίδες 16.

† Ἐπισκόπου Θανακοῦ Χρυσοστόμου, Αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἐνθυμήσεις τῶν ἱερῶν ναῶν τῆς Ἰστανίας (Ἀνάπτυον ἐκ τοῦ Ἀρχείου Εὐβοϊκῶν μελετῶν, τόμος 5'), Ἀθήναι 1959, σελίδες 44.

Βασ. Μουστάκη, Σεραφεῖμ Παπακώστας (Εὐλαβικὸ ἐνθύμημα). Πρόλογος Ἀνδρ. Κεραμίδα. Ἀθήναι 1959. Σελ. 24.

Σάββα Χρ. Ἀγουρίδου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Τὰ γνωστικὰ χειρόγραφα τοῦ Nag Hammadi. Ὁ Κώδιξ Jung. Ὁ πάπυρος Bodmer II τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου. Τὰ χειρόγραφα τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης καὶ ἡ Κ. Διαθήκη. Ἀθήναι 1959. Σελ. 80.

W. Northridge, Ψυχολογία καὶ τὸ ἔργον τῆς καθοδηγήσεως τῶν ψυχῶν. Μετάφρ. Καθηγ. Σ. Ἀγουρίδου,

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

'Ιερὰ Μητρόπολις Σερρών και Νιγρίτης

'Εχοντες υπ' ὄψει τὰς σχετικές διατάξεις τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν 'Εφημεριακῶν θέσεων τῶν 'Ιερῶν Ναῶν α) 'Αγίου 'Αντωνίου Σερρῶν καὶ β) 'Αγίου 'Αθανασίου Νιγρίτης, παρακαλοῦνται οἱ βουλομένοι νὰ καταλάβωσι τὰς ὡς ἄνω κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις, ὅπως ὑποβάλωσι τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπόμενα δικαιολογητικά εἰς τὴν Μητρόπολιν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης

'Εν Σέρραις τῆ 6ῃ 'Ιουλίου 1959

† 'Ο Σερρῶν καὶ Νιγρίτης Κωνσταντῖνος

'Ιερὰ Μητρόπολις Τρίκκης και Σταγῶν

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίῳ πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν 'Ιερῶν Ναῶν τῶν χωρίων α) 'Αγίας Παρασκευῆς Κουμαριάς καὶ β) 'Αγίου Κωνσταντίνου Κρηνίτσας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 47 τοῦ 'Αναγκ. Νόμου 2200/1940 «περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τῶν 'Αναγκ. Νόμων 536/45 καὶ 540/45, ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά.

'Εν Τρικκάλοις τῆ 10ῃ 'Ιουλίου 1959.

† 'Ο Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονύσιος.

Θεσσαλονίκη 1959. Σελ. 190, 'Εκδόσις Ρηγοπούλου, τιμὴ δρχ. 40.

Δελτίον 'Ελληνικῆς Βιβλιογραφίας, ἐκδόσις τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Τύπου τοῦ 'Υπουργείου Προεδρίας Κυβερνήσεως, ἀρ. φύλλου 2.

Θεολογία, Τεύχος Β' τόμου Δ' ('Απρίλιος - 'Ιούνιος 1959), 'Επιστημονικὸν Περιοδικόν, ἐκδιδόμενον κατὰ τριμηνίαν ὑπὸ τῆς 'Ιεῖας Συνόδου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος, ἐν 'Αθήναις 1959, σελίδες 153 - 330. Τὸ τεύχος τοῦτο ἔχει τὰ ἑξῆς περιεχόμενα: Χρυσοστόμου Κωνσταντινίδου, Προσηλυτισμός, οἰκουμένη κήνησις καὶ 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία. 'Ανδρέου Θεοδώρου, 'Η περὶ ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων ἰδέα ('Ιστορικὴ ἐπισκόπησις). Παναγιώτου Δημητροπούλου, 'Η πίστις τῆς ἀρχαίας 'Εκκλησίας ὡς κανὼν ζωῆς. Τάσου 'Αθ. Γριτσοπούλου, Μητροπολίτης 'Αμυκλῶν καὶ Τριπολιτζᾶς Δανιὴλ Παναγιωτόπουλος. 'Ιερομ. Αἰμιλιανοῦ Ν. Τσιρπανλή, 'Η 'Ορθόδοξος 'Ασκητικὴ παράδοσις. Νικολάου Π. Μπρατσιώτου, Εἰσαγωγή εἰς τοὺς μονολόγους τοῦ 'Ιερεμίου. 'Αναστ. Π. Χριστοφιλοπούλου, Τὸ 'Ελληνικὸν 'Ορθόδοξον 'Εκκλησιαστικὸν Δίκαιον κατὰ τὸ ἔτος 1957. Κριτικὸν καὶ βιβλιογραφικὸν Δελτίον ὑπὸ τῶν Καθηγητῶν π. κ. Π. Ι. Μπρατσιώτου καὶ 'Ιωάν. Καμίρη.

'Ιωάννου 'Αναστασίου, Δ. Θ., Οἱ Παυλιανοί, 'Εναίσιμος ἐπὶ διδακτορικῇ διατριβῇ, ὑποβληθεῖσα εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, ἐν 'Αθήναις 1959, σελίδες 250.

Τοῦ αὐτοῦ, Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου ('Η ἱστορία, ἡ εἰκονογραφία καὶ ἡ ὕμνογραφία τῆς 'Εορτῆς), Διατριβὴ ἐπὶ ὑφηγησίᾳ, ὑποβληθεῖσα εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ἐν Θεσσαλονίκῃ 1959, σελίδες 112.

Χρήστου Μ. 'Ενισλείδου, π. Θ., 'Ο θεσμὸς τῆς νηστείας, Πίστις καὶ βίωμα τῆς 'Εκκλησίας, 'Εκδόσις 'Ενισλείδου, 'Αθήναι 1959.

Demetrius Tsaconas, Platon und der Sozialismus, Beitrag zur Geschichte der sozialen Theorien, Bonn 1959, σελίδες 88.

'Ιερὰ Μητρόπολις Αἰτωλίας και 'Ακαρνανίας

'Εχοντες υπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46, 47 καὶ 84 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων Νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς 'Εφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν 'Ελληνικοῖς 'Ιεροῦ Ναοῦ 'Αποτομῆ τῆς Κεφαλῆς Τ. Προδρόμου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν 'Ιερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «'Εκκλησία» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα Πιστοποιητικά.

'Εν Μεσολογγίῳ τῆ 7 'Ιουλίου 1959

† 'Ο Αἰτωλίας καὶ 'Ακαρνανίας 'Ιερόθεος

'Εχοντες υπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ τῶν μεταγενεστέρων Νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς 'Εφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Χαλικίῳ Θέρμου 'Ιεροῦ Ναοῦ «Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν 'Ιερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «'Εκκλησία» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα Πιστοποιητικά.

'Εν Μεσολογγίῳ τῆ 16ῃ 'Ιουλίου 1959.

'Ο Αἰτωλίας καὶ 'Ακαρνανίας 'Ιερόθεος

'Εχοντες υπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 46 παράγραφος 1 καὶ 2 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», προσκαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Θείων καὶ 'Ιερῶν Κανόνων καὶ Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν τοῦ 'Ιεροδιδάσκοντος τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ «Ζωοδόχος Πηγὴ» 'Αγρινίου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων.

'Εν Μεσολογγίῳ τῆ 20ῃ 'Ιουλίου 1959.

† 'Ο Αἰτωλίας καὶ 'Ακαρνανίας 'Ιερόθεος

'Ιερὰ Μητρόπολις Σισανίου και Σιατίστης

'Εχοντες υπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2.200/1950 περὶ 'Ιερῶν καὶ 'Εφημερίων, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, καὶ ἀποφασίσαντες νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν 'Εφημεριακῶν θέσεων τῶν 'Ιερῶν Ναῶν:

1) 'Αγίου Νικολάου τοῦ χωρίου 'Αγιος Κοσμάς, 2) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τοῦ χωρίου 'Ανθρόν, 3) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τοῦ χωρίου Σπήλαιον—Κερασῶνα, 4) 'Αγίας Παρασκευῆς τοῦ χωρίου 'Επταχωρίου. 5) 'Αγίας Τριόδου τοῦ χωρίου Παληοῦριου, 6) 'Αγίου Κωνσταντίνου τοῦ χωρίου 'Αγία Σωτήρα, 7) 'Αγίου Νικολάου τοῦ χωρίου Πολυλάκκου, καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν 'Ιερῶν Κανόνων τῆς 'Αγιωτάτης ἡμῶν 'Εκκλησίας καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους ὀριζόμενα προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσι μίαν ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀναγραφόμενων κενῶν ὀργανικῶν θέσεων τακτικοῦ 'Εφημερίου, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως, ὑποβάλωσιν ἡμῖν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτούμενων δικαιολογητικῶν.

'Εν Σιατίστῃ τῆ 26ῃ 'Ιουνίου 1959

† 'Ο Σισανίου καὶ Σιατίστης Πολύκαρπος

Ἱερά Μητρόπολις Κίτρους

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πληρῶσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἱ. Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Αἰγινίῳ, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ κεκτημένους τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζομένων πιστοποιητικῶν πρὸς ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Μὴ παρουσιασθέντος εἰς προγενεστέρην πρὸς ἀνακήρυξιν Β' κατηγορίας καλοῦνται ἐκ τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα τῆς ἀμέσως κατωτέρας τοιαύτης.

Ἐν Κατερίνῃ τῇ 1ῃ Αὐγούστου 1959

† Ὁ Κίτρους Βαρνάβας.

Ἱερά Μητρόπολις Μυτιλήνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Νόμου 2200/40, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ τε κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν α') Ἀγ. Δημητρίου Ἀγρας, β') Ἀγ. Ἀνδρέου Κάτω Χωρίου-Κουρνέλλας, γ') Ἀγ. Γεωργίου Κεραμιῶν, δ') Ἀγ. Παντελεήμονος Περάματος καὶ ε') Ἀγ. Γεωργίου Πολιχνίτου, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων, πρὸς πληρῶσιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων.

Ἐν Μυτιλήνῃ τῇ 16ῃ Ἰουλίου 1959.

† Ὁ Μυτιλήνης Ἰάκωβος

Ἱερά Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πληρῶσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν: α') Ἀγ. Μαρίας Αἰθιαίας Τ.Δ. Θουρίας, β') Ἀγ. Νικολάου Βρωμοβρύσεως Τ.Δ. Ἀμφείας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικά, ἴσα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ ὑποψηφίου.

Ἐν Καλάμαις τῇ 17ῃ Ἰουλίου 1959.

† Ὁ Μεσσηνίας Χρυσόστομος

Ἱ. Μητρόπολις Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας καὶ Μήλου

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων, πρὸς πληρῶσιν τῶν κάτωθι κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 47 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ὑποβάλλωσι τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικά, πρὸς ἀνακήρυξιν αὐτῶν. 1) Ἀγίου Ἰωάννου Ποσειδωνίας Σύρου, 2) Τιμίου Σταυροῦ Παρακοπῆς Σύρου, 3) Ἀγίου Ἀντωνίου Σιδόντος, Ἄνδρου, 4) Κοιμήσεως Θ/κου Σπαλαίου, Ἄνδρου, 5) Ἀγίου Δημητρίου Βραχνοῦ, Ἄνδρου, 6) Κοιμήσεως Θ/κου Ἀμμολόχου, Ἄνδρου, 7) Ἁγίας Σοφίας Ἄνω Γαυρίου Ἄνδρου, 8) Ἀγίου Νικολάου Μ. Λειβαδίου Μερίου, 9) Ἀγίων Ἀποστόλων Δρυσιπιδος Κύθνου, 10) Ἁγίας Παρασκευῆς Ὑστερινίων Τήνου, καὶ 11) Γεν. Θεοτόκου Πλάκας Μήλου.

Ἐν Ἐρμούπολει τῇ 31ῃ Ἰουλίου 1959

† Ὁ Μητροπ. Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου Κέας καὶ Μήλου
Φιλάρετος

Ἱερά Μητρόπολις Μαρωσίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Γεωργίου Κρωβύλης, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα Πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων.

Ἐν Κομοτηνῇ τῇ 15ῃ Ἰουλίου 1959

† Ὁ Μαρωσίας Τιμόθεος

Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἀρθρον 46 τοῦ Ἀν. Νόμου 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χηρεύουσαν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνέριος Ἀχλαδιάς, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὴν Γραφεῖα μας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν ὡς ἄνω ἐνορίαν.

Ἐν Καρδίτῃ τῇ 27ῃ Ἰουλίου 1959

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος κλπ. Κύριλλος

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΝΤΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν **ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ**

† Ὁ Σάμου καὶ Ἱκαρίας **ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ**

† Ὁ Φωκίδος **ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ**

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδ. Σπεράντσα, Ἄς βοηθήσῃ ἡδὴ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν.

Τὸ Χρονικὸν τῆς μεταβάσεως τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Θαυμακοῦ Χρυσοστόμου, Περὶ νεωκόρων (Α').

Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἀχαΐας Παντελεήμονος, Οἱ θεραπευταὶ τῆς καλουμένης Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης.

Ἀρχιμ. Χριστοφύρου Καλύβα, Ἡ ἠθικὴ κρίσις (Β').
Ἰωάννου Καρμίση, Ἡ σημασία τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διὰ τὴν Δύσιν.

Παρατηρήσεων Στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου: **Κων. Ἱερεὺς Πλατανίτης**
Ἐψηλάντου 66, Ἁγία Βαρβάρα Αἰγάλεω.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰασιου 1.